

ASTROTHEOLOGIE
25.seminář ing.J.Popelky

Význam úhlu 60° (doplnění)

**Největším tajemstvím vesmíru
je
milenecká láska.**

Dům techniky OV-Mar.Hory dne 5.11.2005

Toto téma: „Největším tajemstvím vesmíru je milenecká láska“ mne napadlo naprosto spontánně, vůbec by mne před měsícem nenapadlo, že bych mohl vést seminář na toto téma, ale než se dostaneme k tomuto tématu, budeme se ještě věnovat pokračování významu úhlu 60°.

Říkali jsme si, že tento úhel proti směru hodinových ručiček má význam intelektu, to znamená, co musí člověk pochopit a ve směru hodinových ručiček, nad čím musí přemýšlet. Minule jsme skončili u znamení Kozoroha, nyní si vysvětlíme Vodnáře a Ryby.

Význam úhlu 60° (doplnění)

Úhel 60° Vodnář – Beran:

Víme, že znamení Vodnáře je schopnost každé živé bytosti přemýšlet. Když se podíváme na zvěrokruh, vidíme, že znamení Vodnáře svírá 60° se znamením Berana. Víme, že znamení Berana představuje naši schopnost být určitou samostatnou Individualitou a proto je velice důležité se zamyslet nad tím, proč Vodnář svírá 60° právě se znamením Berana. Aby naše schopnost přemýšlet, kterou představuje Vodnář, byla maximálně účinná (a řekli jsme si, že intelekt není nic jiného než pochopit něco myšlenkově), abychom mohli maximálně projevit určitou kvalitu. A toto je velmi důležité: Aby byly naše mentální procesy (přemýšlení) maximálně účinné, v první řadě musíme pochopit, co to je naše Individualita, kým jsme. To znamená, že člověk musí pochopit, že **naše Individualita je součástí něčeho, co jsem nazval tvůrčí Duch, což je Stvořitel vesmíru.** Pro některé lidi to může znít abstraktně, ale je to tak. **Naše Individualita je součástí Něčeho, co stvořilo vesmír, ale současně z toho Něčeho jsme jenom částí. To je velmi důležité si uvědomit: Jsme součástí Něčeho, co stvořilo celý vesmír, takže jsme přímo touto tvůrčí Silou (Energií), ale současně jsme jen částí, jsme to i to zároveň.** V tom je problém většiny lidí, protože lidstvo se honosí tím, že máme narození od jiných tvorů na této planetě schopnost přemýšlet, ale u většiny lidí je veškeré přemýšlení poznamenáno základní skutečností a sice, že neví vůbec, kdo jsou. Lidi si pouze o sobě myslí, co jsou a vůbec netuší, kým jsou. A jestliže v procesu přemýšlení

myslí bytost, která vůbec netuší, kým je, tak veškeré mentální procesy, které má, jsou poznamenány základní chybou. Právě proto nám zvěrokruh říká, že každý myslitel, pokud chce přemýšlet a využívat svou schopnost (funkci) přemýšlení, v první řadě musí pochopit (což je význam 60° úhlu) kvalitu Berana, což je naše nitro. Pokud si toto myslitel neujasní, tak jeho veškeré přemýšlení je málo účinné. Protože teprve až myslitel pochopí a ujasní si, kým je, teprve tehdy zjistí, že svou schopností přemýšlet si může ve svém životě vytvořit, co chce. Naše schopnost přemýšlet nám umožní si z našich životů udělat, co potřebujeme, ale musí být opravdu splněna tato základní podmínka: pochopit, kým jsme. To je princip 60° úhlu mezi Vodnářem a Beranem.

Ještě jsme si říkali, že Vodnář kromě naší schopnosti přemýšlet nebo-li pracovat s naší mentalitou je také naše schopnost spolupráce. Zde nám zvěrokruh odhaluje další věc: Abychom v procesu spolupráce (kdy se podílíme s jinými živými bytostmi na nějakém společném projektu) byli přínosem v této spolupráci, musíme si také uvědomit naši Individualitu. To znamená, že když jsem v nějakém systému, v nějaké společnosti a být začleněn do určité společnosti znamená pracovat na nějakém společném projektu, takže ne že se stanu jednou částí stáda, či bezejmenné masy, ale každý si musí uvědomit, v čem spočívá jeho svéráz, to znamená, že v jakýchkoliv procesech spolupráce je důležité, aby si člověk uvědomil svoji Individualitu, to, v čem je neopakovatelný. Pokud si člověk uvědomí svoji neopakovatelnost (specifičnost), teprve tehdy se stává důležitou součástí nějakých tvůrčích procesů.

Úhel 60° Ryby – Býk:

Zvěrokruh nám ukazuje, že Ryby svírají 60° proti směru hodinovým ručičkám se znamením Býka. Z našich seminářů si už můžete domyslet, co to znamená. Víme, že Ryby představují naši schopnost emočně reagovat na určité pravdy (víra). To znamená, že když nám někdo něco vypráví a říká nám nějaké poznatky, nemusíme vědět, jestli to je či není pravda, ale v každém člověku je schopnost, že když slyší nějaké myšlenky, pravdy, tak každá pravda v nás vyvolává určitý pocit. A to není nic jiného, než víra. Nebavím se o tom, že víra pro většinu lidí znamená to, že jsou příslušníky nějakého dogmatu, náboženství či kultu, ale mám na mysli víru, jakožto důležitou součást našich psychických procesů, které zažíváme každou vteřinu našich životů a je smutné a děsivé, že si lidé vůbec neuvědomují význam víry, protože většina lidí nežije život na základě reality (pravdy), ale na základě určité víry. To znamená, že určitá pravda (idea, myšlenka) se pro ně stala tak emočně procítěnou, že se tato pravda pro ně stala skutečností. Je třeba si uvědomit, že mnohem větší význam pro lidský život má ne to, co si myslím, ale to, co cítím a prožívám ve svých emocích. Myšlenka, či nějaká idea, kterou si jen myslím, zdaleka nemá takový význam jako myšlenka, kterou cítím a to je podstata víry. Zvěrokruh se nám snaží ukázat velice důležitou skutečnost: Abychom začali věřit správně, jinými slovy: Jestliže se setkáme s nějakými poznatky nebo jestliže nám někdo bude

vykládat určité pravdy, aby naše nitro, naše emotivita vždycky dokázala rozlišit, co je pravda a co není pravda, tak v první řadě musíme pochopit kvalitu Býka. Víme, že Býk je zemské znamení, to znamená naše schopnost projevit něco směrem ven, a Býk také souvisí s naším vědomím a pevná kvalita souvisí s Láskou. To, co tvrdí astrologové, že Býk jsou naše peníze, majetek, není pravda, ale Býk je naše schopnost projevit Lásku, kreativitu (tvořivost), jinými slovy: si uvědomit, co to Láska je, protože málokdo vůbec chápe, co to je Láska.

Zde se nám zvěrokruh snaží říct důležitou skutečnost: **Každé procesy víry musí v první řadě pochopit, v čem spočívá zviditelňování nebo-li projevování Lásky. Dokud člověk nepochopí, co to je Láska, co to znamená tuto Lásku umět projevit ve svém životě, tak se vystavuje nebezpečí, že začne věřit bludům. Každý člověk ve svém životě věří tomu, podle toho, jakou projevuje Lásku (kreativitu).**

Člověk (ať si to uvědomuje nebo ne), který projevuje nesprávnou Lásku, nesprávný tvořivý tvůrčí život, každopádně věří bludům a je vystaven nebezpečím, že ho začnou zpracovávat informace, myšlenky, které do něho budou vkládat nesmyslné věci a to je případ většiny lidí v této společnosti, že se nechají masírovat masmédií o úplně nepodstatných a naprosto zavádějících věcech, ale to právě spolu souvisí. Člověk, který nevede a neprojevuje kreativní, tvůrčí život, potřebuje nějakou falešnou víru či svět iluzí a myslím, že naše televizní kanály tuto falešnou víru představují skvěle. V jakýchkoliv procesech víry, to znamená v procesech, kdy emočně se přimykáme k určitým pravdám (idejím), je v první řadě velmi důležité pochopit, v čem spočívá projevování Lásky, naší kreativity. Je celkem logické, když máme pochopit, co to je – projevit naši Lásku, kreativitu, musíme nejdříve pochopit, co to Láska je.

Největším tajemstvím je milenecká láska.

Někdo by mohl říct: Proč tajemstvím? Přece milenecká láska je něco běžného v našich životech, sice ne něco trvalého, ale každý má zkušenost s tímto prožitkem, který by se dal nazvat mileneckou láskou.

Proč dnes budu o tom hovořit? Budu hovořit o tom proto, protože zde mám rukopis knihy, kterou připravuji a která se bude jmenovat: „**Největším tajemstvím je milenecká láska**“ a tento rukopis vznikl takovým způsobem, že moje kamarádka, která pořádá esoterické festivaly v Havířově, mi před nedávnem volala, jestli se zúčastním tohoto festivalu (já jsem tam loni přednášel, letos ne) a když mi kamarádka řekla, jestli bych přijel, tak jsem tam jel, jelikož na takových akcích může člověk navázat zajímavé kontakty a setkat se se zajímavými lidmi; festival trval dva dny a hned první den v sobotu jsem tam potkal během různých diskusí a debat takovou mladou dívku a když jsem ji uviděl, ucítil jsem takovou zvláštní intenzivní touhu s touto dívkou být v kontaktu. Uvědomil jsem si, že jsem tam tuto mladou dívku viděl už loni na stejném festivalu a že to byla úplně stejná reakce, jakou jsem cítil rok předtím.

Během roku jsem na ni zapomněl, ale nyní jsem si uvědomil, že ta reakce je stejná. Ta reakce byla hodně intenzivní, tak jsem si říkal, že určitě přijde i v neděli, a ač to nemám ve zvyku, když někoho neznám, tak jsem si řekl, že ji oslovím a pobavím se s ní. Ona ale v neděli nepřišla. Tak jsem začal shánět její číslo u lidí, o kterých jsem předpokládal, že ji znají, což se podařilo, takže jsem jí napsal SMS, že jsem ji viděl loni, letos a že ve mně nastala taková intenzivní reakce, že nechápu, co to má znamenat a že bych si přál, jestli bychom se mohli setkat, že doufám, že něco pochopím, co to má znamenat. Celý den se nic nedělo a potom mi přišla odpověď, že nevěděla, kdo jí tu SMS napsal, ale nicméně jí někdo řekl, že někdo pátral po jejím čísle, tak souhlasila, že se setkáme. Tak jsme se setkali, měli jsme spolu 2,5 hodinový hovor, zjistil jsem, že vlastně ona nějak nemá myšlenkově zpracované záležitosti, které zde řeším já, že se s tzv. duchovnem moc neseetkala, ale nicméně během těch 2,5 hodin na mě působila určitá energie z její strany. Vnímám jsem to, po 2,5 hodinách jsme se rozešli s tím, že se třeba už v životě neuvidíme, a v následujících dnech se začaly ve mně odehrávat velice intenzivní emoční procesy. Ve svém nitru jsem cítil jeden velký žár, kdyby někdo zažíval něco podobného, asi by to nazval, že jsem se strašně moc zamiloval, ale na tom bylo velmi zvláštní, že když jsem cítil tento obrovský žár, tak jsem současně cítil, že tento žár není podmíněn přítomností nějakého konkrétního člověka. Lidská přirozenost pracovala tímto způsobem, že když jsem cítil ten žár, že jsem to chtěl projektovat na tuto mladou dívku, potom jsem jí napsal, že jí moc děkuji, že přišla a uvědomil jsem si, že vlastně posloužila jako prostředek k tomu, aby něco ve mně rozdmýchala, ale ona byla opravdu jen ten prostředek. Ale ten intenzivní prožitek probíhal ve mně. A na základě několika dnů, když jsem prožíval intenzivní prožitky, se začaly ve mně objevovat různé myšlenky a výsledkem toho je rukopis mé připravované knihy, kterou jsem napsal během jednoho týdne, a začaly se mi spojovat všechny astrotheologické myšlenky, které jsem celé dva roky zde přednášel na těchto seminářích.

To, o čem si dnes povíme, je pro mne tak jednoduché a připadá mi to až dětinské, takže mám pocit, že vlastně ani nemám co přednášet. Ale přes tu dětinskost, přes tu jednoduchost, mám pocit, že jsem objevil myšlenky, které jednou ne jen převrátí tuto planetu, ale převrátí celý vesmír. Zjišťuji, že člověk je strašně smutná záležitost. Člověk by mohl být tak nádherná záležitost a doufám, že jednou člověk bude nádherná záležitost, ale člověk, aby se mohl stát krásnou záležitostí, musí pochopit největší tajemství a to je tajemství milenecké lásky. Pokud tohle člověk nepochopí, tak nebude nikdy krásnou záležitostí.

Za dva roky, co zde přednáším, zde bylo sděleno spoustu myšlenek, někomu se mohly zdát abstraktní a nepoužitelné, ale nyní, když jsem dospěl k tomu, že $1 + 1 = 2$, mám pocit, že už se mi nechce přednášet o ničem jiném, než o tom, že $1 + 1 = 2$, to znamená, že šťastný, blažený a radostný život = život v milenecké lásce. Schválně neříkám v partnerské lásce, ale říkám – v milenecké lásce,

protože pokud člověk dokáže v sobě udržovat neustále zamilovanost, tak i jeho partnerský vztah je krásný.

Z rukopisu mé knihy, kterou zde mám, bych vytáhl určité myšlenky. Když jsem říkal, že člověk je smutná záležitost, mám v první řadě na mysli, jak jsou lidé velmi neobjektivní vůči svému životu, jak si myslí, že přemýšlení je k ničemu, že není třeba přemýšlet, že všechno nám spadne do klína, a že nemusíme pro to nic udělat. Takto žije 95% lidí. Nemusí přemýšlet, nemusí nic dělat pro svůj život, jen budou tupě přežívat a ono to nějak všechno přijde samo. Ne. To není seriózní přístup ke svému životu.

Láska a Moudrost:

Láska není dosažitelná bez Moudrosti. Jestliže si někdo myslí, že dosáhne Lásky bez Moudrosti, tak je na velkém omylu. To nejde, protože Láska a Moudrost spolu souvisí jako dva manželé. To je první, co bych chtěl zdůraznit. V životě žádný člověk nemůže dosáhnout Lásky, pokud také neudělá něco pro to, aby se stal moudrým a my si dnes vysvětlíme, co je to Láska a co je to Moudrost. Moudrost není o tom, že rozumím počítačům, že umím spravit rádio a že se vyznám v ekonomice. To s Moudrostí nemá nic společného. Zapamatujme si: Aby člověk v životě dosáhl Lásky, neobejde se bez toho, aby dospěl ke své Moudrosti. Druhá věc je: Pokud Láska a Moudrost spolu souvisí, tak nikdo nedosáhne ve svém životě Lásku a Moudrost, pokud nevyvine určité úsilí. Nemůže nikdo dosáhnout Lásku a Moudrost, pokud si myslí, že to přijde samo, že mu to spadne do klína, to nejde. Pokud chcete Lásku, uvědomte si, že Láska je všechno. Každý má představu, že štěstí je o tom, že zítra vyhraje jackpot, ale nakonec zjistí, že těch 140 000 000 bylo pro něho prokletí, i když zpočátku to je velice lákavé, protože to může umožnit člověku v životě spoustu věcí, ale ve většině případů, až bude člověk jednou hodnotit peníze, tak zjistí, že byly prokletím a neštěstím, protože skoro nikdo si neuvědomuje, že pocit štěstí je to samé, jako mít nádherný pocit ve svém srdci z Lásky. Prožitek Lásky a prožitek štěstí je ten stejný prožitek. Když člověk zažívá ve svém životě opravdové štěstí a když zažívá prožitek opravdové Lásky, zjistí, že vlastně zažívá jedno a to samé. Takže si zapamatujme: Být v životě šťastný není nic jiného než být zamilovaný. A zde je další obrovský paradox: Každý člověk, ať si to uvědomuje nebo neuvědomuje, touží po Lásce, po tom, aby byl zamilovaný. To je naše nejzákladnější potřeba a jak lidé řeší tuto nejzákladnější potřebu svých životů? Jak řeší tu nejzákladnější potřebu – já toužím být šťastný? Čekají, že to jednou přijde, někdy, někdy, skrze někoho. Ale proč by to nešlo, toto štěstí, tento prožitek Lásky, zažívat trvale? Já tvrdím, že to lze. Ale, a to je opět ten paradox u lidí, že v nitru každého člověka je neustále přítomná potřeba být zamilovaný, žít v Lásce, ale dnes zjišťuji, že většina lidí už je tak otupělých, že po této nejzákladnější potřebě, která je opravdu důležitější než potřeba dýchat, že už snad ani po tom netouží. Oni si už ani neuvědomují, že vůbec po takové věci, jako je Láska, touží. Většina lidí už přestala věřit, že vůbec Láska existuje,

protože dnes jen nám prezentováno jen nějaké uspokojování tělesných potřeb, tělesných pudů jako láska, ale to s Láskou nemá nic společného. Naopak. Je to nepřítel Lásky. Buďme jednoduší. Každý přece naprosto jednoznačně, když se ráno probudí, zjistí, jestli je slunečno nebo zamračeno. Dělá vám to potíže zjistit, jestli je slunný den anebo jestli je zamračeno, je to moc složitý výkon? Tak přesně tak stejně, když se podíváte do lidské tváře, z toho výrazu hned vidíte, jestli je slunný den anebo zamračeno. Uvědomujete si to? Když se podíváte do lidské tváře, a to je právě to, dnes lidstvo (většina) je už tak zdecimované, že většina lidí je v tom zamračeném dni, a proto nám to připadá jako standart, protože to nemám s čím srovnávat, ale sem tam někdy někde potkáte lidi, kteří mají ve tváři slunný den a potom zjistíte, jak je na světě strašně zamračeno. Já se setkávám s lidmi, kteří jsou strašně chytrí filozofové, moudří, ale ve tváři mají zamračený den. Tak o čem mi chtějí vykládat? Mě nezajímají jejich převratné myšlenky, i když se rád seznámím s novými myšlenkami, ale pokud vidím, že v jejich tvářích je zamračený den, tak pro mne jejich myšlenky nemají žádnou hodnotu. Protože pro lidský život mají hodnotu pouze ty myšlenky, které přinesou do našich obličejů Sluníčko. Ale kdo to hledá dneska? Chce mít vůbec někdo slunný den ve své tváři? A to všechno je dosažitelné a mnohem snadněji, než si lidé myslí. Mohou neustále chodit se slunným dnem ve svých tvářích a to není nic složitého. A proto jsem říkal hned na začátku: Neobejdete se bez toho, abyste byli moudří. Kdo nechce být moudrý, bude mít neustále zamračený den. Kdo se bude snažit vyhledávat Moudrost a udělá něco pro to, co mu ta Moudrost ukazuje, to znamená, že použije svou Vůli, ten má teprve šanci, aby tam to Sluníčko bylo. Takže si zapamatujme, že Moudrost není nic jiného než intelligence, která rozumí Lásce. Člověk, který hledá Lásku, se neobejde bez Moudrosti, to znamená bez intelligence, která se v první řadě snaží pochopit Lásku a neobejde se také bez toho, když už dosáhne něj. myšlenky, ideje, které vám ukazují, co to je Láska a jak Ji dosáhnout, tak se neobejdete, pokud něco pro to neuděláte, aby ty myšlenky se staly skutečností, aby to nebylo jen tak nějaké poznání, které vám zůstane v hlavě, ale aby to bylo poznání, které vám bude hořet ve vašich srdcích.

Když jsem hovořil hned na začátku o nějaké víře, o procesech přemýšlení, tak si většina lidí řekne, že to jsou takové řeči. Víra, emoční reakce na nějaké pravdy, proces přemýšlení, co to je, on potřebuje mít na chleba, na nájem, atd. Ale lidé si vůbec neuvědomují, že lidský život je přesně o tom, v co věřím a co si myslím. Vždycky se říkalo něco o pozitivním myšlení. Mysli pozitivně a tvůj život bude pozitivní a budou se ti dít pouze pozitivní věci. Ale ono to je ještě daleko tvrdší. Co si myslíte, se nestane, ono už to je. Váš život i v tuto chvíli není vůbec nic jiného a nevnímáte svůj život nijak jinak než to, co si myslíte. Co si o sobě myslíte, o svém životě a v co věříte, to se ne že stane, to už v tuto chvíli je. Stačí, kdyby někdo měl takovou sílu, že by dokázal změnit stereotyp svého myšlení a začal myslet úplně jinak, tak zjistí, že v danou chvíli bude úplně jiná bytost. V tu vteřinu, kdy změníte myšlení, se najednou nepoznáte, kdo jste.

Všechno, co člověk je, co má, co zažívá, je opravdu výsledkem jeho myšlení a v co věří. Nikdy nikdo ještě neviděl svět, jaký je. Každý vidí jenom to, co má ve své mysli. To, co máte ve své mysli, to je to, co vidíte kolem sebe. Někdo má žlutý filtr, někdo růžový, dívají se na stejnou věc, stejný dům, stejný strom, ale někdo má nasazený žluté brýle, někdo růžové, tak to je. Skrze jakou mysl se díváte, to vidíte. Nikdo nikdy neviděl realitu, jaká je. Vidíte jen to, co máte ve své mysli. Změňte myšlení, a ne že když změníte myšlení, tak něco přijde, za týden, či za měsíc, za rok, ale v tu vteřinu už svět bude jiný pro vás.

Náboženství to mají jednoduché, neboť říkají: Bůh je Láska, ale současně říkají křesťané: Bůh je věčný a všudypřítomný. A když si to spojím dohromady, tak bychom mohli říct: Láska je věčná a všudypřítomná. Když tak chodím po Ostravě, po náměstí, a dívám se na ty zamračené dny v těch lidských tvářích, tak začnu pochybovat, že Bůh existuje, že existuje nějaká Láska. Ale ona opravdu existuje. A je všudypřítomná, věčná. Jiná věc je, jestli to člověk vidí. Ale zase: Nemůžete vidět něco, co není ve vaší mysli. To je jednoduchý princip. Máte doma rozhlasový přijímač a jestliže chcete poslouchat nějakou stanici, musíte udělat základní věc: Naladit rádio na frekvenci, na které stanice vysílá. Nemůžete poslouchat rádio Orion (rádio plné hvězd), pokud se nenaladíte na tuto frekvenci. Chcete zažívat Lásku? Chcete poslouchat ve svém lidském rádiu, ve svém niterném přijímači Lásku? Tak nemáte jinou šanci, než se na tu Lásku naladit. Nedostanete se k Lásce, či nebudete poslouchat tuto muziku (tuto stanici), pokud si svůj přijímač nenaladíte na tuto vibraci. Až toto uděláte, tak zjistíte, že tato stanice opravdu hraje. To není stanice, že někdy hraje, někdy nehraje, ona hraje stále. Otázka je, že jen vy jste to rádio ladili na všechno možné jen ne na tu nejkrásnější stanici – stanici Lásky.

Zapamatujme si, že Láska je všudypřítomná. Lásku není třeba hledat, Lásku není třeba vytvářet, protože Láska už tady je. Ale říkám: Pokud někdo poslouchat nechce, tak nechce, nemůžeme nikoho znásilňovat, každý má svobodnou vůli, ale možná, že někdo poslouchat chce, ale neví, jak na to, tak proto zde hovořím. A pokud tedy křesťané říkají, že Bůh je Láska a současně říkají, že Bůh je všudypřítomný a věčný, tak já jsem si svými prožitky uvědomil, že to tak je, že Láska je věčná a všudypřítomná a dostáváme velice důležitý závěr: Chápete to, že jestliže Láska je všudypřítomná, vůbec nezáleží na tom, jestli momentálně máte vedle sebe fyzického partnera nebo ne. Když Láska je věčná a všudypřítomná, tak není závislá na tom, jestli zrovna vedle mne někdo je fyzicky. To je zásadní věc. Pokud mám nějakého partnera, tak s ním stejně pořád nemůžu být 24 hodin denně. To nejde, musíme chodit do práce, sem tam musím zajít na Baník, manželka doma zatím vypere atd., takže nemůžeme být trvale spolu, ale Láska je věčná a všudypřítomná. Takže si zapamatujme, že prožitek Lásky vůbec není závislý na tom, jestli zrovna s námi někdo je. A když toto pochopíte, že všechno a kdokoli, koho v životě máte, vás může opustit, tak Láska vás neopustí nikdy. To jsou pro mne takové jednoduché věci a tak

pravdivé, že pokud toto člověk nedostane do své mysli, tak vůbec nemůže dojít k Lásce. Láska bez Moudrosti nemůže být Láskou. Bez Vůle, když už vím, co to je Láska, tak pro to musím něco udělat. Druhá věc: Hledám Lásku, která je někdy a někde a s někým? Jestliže někdo takovou lásku hledá, tak já tedy ne. Protože pokud budu hledat Lásku, tak budu hledat Lásku, která je vždy a všude. Taková Láska mi stojí za to. A jaké si člověk vytvoří projekty ve své mysli, ambice, tak to bude. Pokud si tedy vytváříte ve své mysli nějaké projekty, ambice, tak si vytvářejte ty nejvyšší ambice, ty nejlepší projekty. **Ve své mysli můžete mít pouze takovou myšlenku, která je reálná, která je uskutečnitelná. Příroda je opravdu zařízena tak, že kdyby to byl nesmysl, a kdyby to nešlo zrealizovat, tak by vás to ani nemohlo napadnout.** To by nešlo. Kdyby stav, že Láska může být věčně všudypřítomná a věčná, kdyby tento stav nebyl možný, tak by vás to nemohlo vůbec napadnout. Ale jestliže já jsem tuto myšlenku zde schopn deklarovat, je to důkaz, že je tato myšlenka skutečná. Takže dávejme si do své mysli ty nej nej nej myšlenky. Co máte v sobě, to máte v životě.

Když chce někdo poslouchat rádio plné hvězd, tak se diví, že ho neslyší. Ale v rádiu je takový knoflík, s ním musíte zatočit, naladit si rádio a hned ho uslyšíte. Takže člověk se musí naladit na Lásku, aby Ji začal poslouchat, to je jasné. Zde je další jednoduchý paradox: Někdo hledá Lásku, chtěl by Lásku a přitom vůbec neví, kým je. Jak může někdo v životě něco najít, když ani neví, kdo to hledá? Kdo z lidí ví, co to je člověk? Pro většinu lidí je člověk nějaká hromádka masa a kostí, to je pro ně celý člověk. A tato hromádka masa a kostí hledá Lásku. Tak ať si Ji hledá, ale nenajde, protože člověk není jenom hromádka masa a kostí, ale je daleko více. Je naprosto logické, že jestliže někdo chce najít Lásku, tak si v první řadě musí ujasnit, kdo vůbec Lásku hledá. Kdo to je ten, kdo hledá Lásku? Nyní předběhnu: Jednou dojde k zjištění, což je paradoxní situace: Láska hledala Lásku.

A budu ještě odvážnější ve svých tvrzeních: Říkal jsem, že **jak můžete najít něco, co už máte? Jak to můžete najít? Právě hledání něčeho, ten pocit, že chci něco najít, že něco naleznou, ta víra, vám to bere. Nemůžete najít něco, co už máte, to nejde. Právě naopak: Když uvěříte, že něco musíte najít, tak i kdybyste to měli, tak to ztratíte. A jdu ještě dál: Ne že jak můžete najít něco, co už máte, ale jak můžete najít něco, čím jste přímo vy! Jak můžete najít něco, co jste přímo vy. Člověk, či bytost, která něčím je a má pocit, že to musí najít, tak v ten moment o to přijde.**

Říká se, že je lepší jednou vidět než stokrát slyšet anebo: Příklady táhnou. Uvědomil jsem si, že zde mám přítelkyni, se kterou se znám tři týdny, potkali jsme se na esoterickém festivalu, kde jsem potkal i tu mladou dívku a s touto paní jsme hovořili asi jen hodinu v restauraci a paní má pocit, že se změnil její život. A jak se může někomu radikálně změnit život během hodiny a půl vykládání si v restauraci? Tak jsme se jí ptal: V čem spočívá ta změna? Je to změna myšlení?

Odpověď posluchačky: Začala jsem vnímat nový pocit.

J.P.: Začala jsi vnímat a respektovat to, že Láska je všudypřítomná?

Odpověď posluchačky: Přesně tak. A cítím Ji.

Takže to, co zde bylo řečeno, že Láska je všudypřítomná, tak máme zde živoucí příklad, že se někdo během hodiny povídání naladil na tu stanici plnou hvězd a zjistil, že to tak je. Tento člověk neudělal nic jiného (a to máme udělat my všichni), než, že se naladil na tu stanici, na tu frekvenci, kde se vysílá. To je všechno.

Dotaz další posluchačky: No dobře, ale my tam musíme zůstat, na té frekvenci a doufám, že nám k tomu něco povíte.

J.P.: Ano, však proto zde hovořím, proto zde jsem.

Zapamatujte si jednu věc: Co je vyslovitelné, co se dá myšlenkově formulovat, je možné. I když se to může na první pohled zdát jako bláznovství. Velký problém nastává jen v jedné věci: Od narození vás společnost, přátelé, rodiče, škola, nutili myslet určitým způsobem, a vy se teď v životě setkáte s myšlenkami, které jsou radikálně vzdáleny od toho, co se vám celý život snažil svět vtlouct do hlavy, a zde je problém. Najdete tu sílu, schopnost překonat stereotyp? Je to složitější a rafinovanější ještě v jiné věci: Protože ne jenom, že od malička se vám celý systém, společnost atd. snaží něco vtlouct do hlavy, to by bylo jednoduché, ale problém spočívá v něčem jiném: Všichni si neseme paměti z tisíce a milionů let našich životů. My to teď nevíme, že jsme už někdy předtím byli a někdo třeba řekne, že nebyl, ale nikdo přece nechce popírat, že ve vašich genech jsou tisíce a tisíce jiných lidí, vašich předků, a ty geny obsahují zkušenosti paměti vašich fyzických předků a to všechno máte v sobě, ať se vám to líbí nebo ne, je to tak, takže existují i psychické vjemy, když už nikdo nechce věřit na převtělování atd. Objevil to C.G.Jung, když říkal, že existuje nějaké kolektivní nevědomí a že každý člověk má kolektivní nevědomí v sobě a že v tomto kolektivním nevědomí jsou obsaženy vzpomínky tisíců a milionů bytostí a v konečném účtu tohoto kolektivního nevědomí každý člověk nese každého člověka, který tu už byl a žil a dokonce každého člověka, který tu ještě žít bude. To všechno máme v sobě. Nebudeme se potýkat jenom s tím, co do nás zasel tento svět během tohoto pobytu zde na této zemi, ale v nás je obsaženo miliony a miliony let předcházejících a to všechno se snaží nás udržovat v tom stávajícím způsobu uvažování. Potom, když se člověk setká s nějakými novými myšlenkami, vyvolá to takový bezděčný odpor, nechut' k novým myšlenkám a myslí si, že to není možné. Ne. Vy musíte uvěřit, že když svět se nám snaží říct: Já, svět jsem reálný, jsem to nejreálnější a realita je tvrdá, tak musíte uvěřit, že i v této tvrdé realitě můžete žít jako v pohádce. Ale žít v této tvrdé realitě a současně žít v pohádce je možné jenom za jedné podmínky, a sice, že budete žít v Lásce. Protože pokud budete schopni se každou vteřinu svého života udržovat v Lásce, budete mít pocit, že i když je svět opravdu tvrdý, přesto žijí v pohádce.

Řekli jsme si, jak může někdo najít Lásku a žít v pohádce, když ani neví, kdo Ji hledá? Jak můžu ten svůj rozhlasový přijímač naladit na stanici plnou hvězd, když ani nevím, že je tam nějaký knoflík, kterým se dá ladit? To nejde. Takže pokud se chci naladit na něj. stanici, tak nejdříve musím znát a chápat princip přijímače, čím se ovládá, k čemu slouží atd. To je logické. Jedna a jedna jsou dvě.

Člověk.

Člověk se skládá z pěti složek. většina lidí si myslí, že člověk má jen jednu složku a to je ta hromádka masa a kostí. Ano, ale to je ta, která je nejmíň podstatná. Samozřejmě, že je důležitá, ale z určitého hlediska je nejmíň podstatná. A to je paradox tohoto světa, že to, co je nejmíň podstatné, tak svět se snaží o to, že to je to jediné podstatné.

Člověk se skládá z 5 složek:

- 1. JÁ JSEM - nejdůležitější složka**
- 2. Individualita**
- 3. tělo**
- 4. mysl**
- 5. emotivita**

Všechny tyto složky by měly být vědomé. Tak by to mělo být, abychom byli komplexní, plnohodnotné bytosti. Protože pokud nebudu plnohodnotná bytost (já nechci odstředěné mléko, ale chci plnotučné mléko a Lásky je jako plnotučné mléko). To je člověk. A pokud jednu z těchto složek vynecháte, tak nejste člověk a přestáváte být někým, kdo může v životě nalézt Lásku. Když vynecháte jenom jednu složku, stáváte se neschopnými najít Lásku a představte si, že stávající systém, svět a stávající způsob lidského uvažování zrušil JÁ JSEM, Individualitu, mysl, emotivitu a zůstalo jen tělo. A já vám říkám, že všechny musíte znát, a všechny musíte použít. Než přikročím k vysvětlení jednotlivých složek, ukážeme si, v čem žije tento svět a když chcete bojovat s nepřítelem, tak ho musíte znát: Když poznáte nepřítele, tak přesně víte, jakou máte použít taktiku, abyste ho mohli porazit.

Stávající stav pro většinu lidí je tento:

- 1. Fyzické tělo**
- 2. trošičku se uvědomuje emotivita (ale svět vám říká: za svoji emotivitu si chleba nekoupíte, z lásky se nenajíte, že, ale my víme, že se můžeme najíst z Lásky, že?)**
- 3. mysl**
- 4. Individualita**
- 5. JÁ JSEM**

A nyní si to porovnejte. Pořadí, v jakém je to napsáno, je pořadí, jak byste si to měli uvědomovat, co se týče priority (u pravého člověka v prvním případě). To, co je nejdůležitější, je pro většinu lidí to poslední. Člověk, aby byl připraven na Lásku, by se měl snažit všechny tyto složky mít vědomé (v prvním případě). Ale stávající stav je takový, že fyzické tělo psychologové nazývají naším vědomím, kdežto ostatní (emotivita, mysl, Individualita a JÁ JSEM) je pro většinu lidí jejich nevědomím.

Někdo může podotknout, že to trochu přeháním, že přece každý člověk si uvědomuje své emoce, myšlenky. To je pravda. Ale říkám: Z vaší emotivity si uvědomujete tak jednu tisícinu. A z vaší mysli tak jednu miliardinu. To znamená, že z vaší emotivity a z vaší mysli si uvědomujete jen minimální zlomek. Proto oprávněně můžeme říci, že naše emotivita, naše mysl je součástí našeho nevědomí.

Vezměte si bytost (první případ), která je připravena pro Lásku, či která zažívá Lásku, ona není připravená, protože když to máte všechno vědomé, tak už tou Láskou jste. A ta druhá bytost (druhý případ) je totálně nevědomá. Bavíme se o tak jednoduchých věcech, v tom vůbec není nic složitého.

1. JÁ JSEM:

Nejdůležitější je složka JÁ JSEM. A protože je tak důležitá, proto o tom nevíme, že. Člověk je už dnes tak složitý, že to nejjednodušší přehlíží. Zeptejte se někdy někoho, zda je živá bytost. Odpoví, že ano a řekne vám, že může hýbat rukama, nohama atd. Ale to dokáže i robot. To, jestli se dokáží hýbat, ještě není známka živosti. Člověk vůbec nepřemýšlí nad tím, že je živá bytost. Každý to bere jako samozřejmou věc, že žije. A když už si tedy někdo připustí, že je živá bytost, měl by se zamyslet, jestli tato živá bytost je teorie či praxe. Člověk by se měl vždy starat o praxi, musí to být realita a jak vnímáme, že jsme živé bytosti? To je přece konkrétní pocit. Když budete pátrat po tomto konkrétním pocitu, můžete mít zavřené oči, zacpané uši, odbouráte všechny své smysly, nic neuvidíte, neuslyšíte, nic nebudete chutnat, cítit, ale přesto musíte mít pořád důkaz a musíte mít pocit, který vám neustále dokazuje, že jste živá bytost. Nemůžete to jinak definovat, než že ten pocit je pocitem, že opravdu JÁ JSEM, Já existuji. Opravdu každý člověk v sobě neustále zažívá pocit a já to zde vyjadřuji slovně, ale vy musíte samozřejmě ten pocit vyhmátnout ve své bytosti – Já existuji, JÁ JSEM. Nemyslím, nevidím, nemám hlad, nemám žádné potřeby, ale zažívám ten reálný pocit – Já existuji. A tento pocit JÁ JSEM je náš nejdůležitější pocit. A protože je nejdůležitější, tak to lidé většinou přehlíží. Protože když chci myslet, tak nejdříve Já – existující – můžu myslet. Já – existující – můžu cítit. Já – existující – můžu používat své fyzické. Všechny funkce a naše psychické a fyzické aktivity jsou podmíněny pocitem - Já existuji. Jenže většina lidí se dostala do stavu (a to svou vírou a svým myšlením), že začali myslet, že jsou pouze tělo. A v co myslím a v co věřím, to se pro mne stává skutečností. Lidé dosáhli stavu, že JÁ JSEM (ten pocit) a fyzické tělo

jedno jsme. A od toho se pak odvíjí všechno. Ale tak to není. JÁ JSEM a tělo, to jsou dva naprosto reálné pocity. Pocit těla se pořád mění, ale pocit JÁ JSEM je pořád stejný. Když jste byla malá holka a měla jste 6 let, kdo tam byl tou malou holkou? Já. Tělo se vám změnilo, myšlenky, pocity, ale ten pocit, že v té malé holce jsem byla Já, to Já je pořád stejné a bude stejné i když opustíte toto tělo. To bude pořád stejné Já a to jste vy.

Takže člověk se musí naučit kontaktovat s tímto JÁ JSEM, což je problém, protože my už jsme tímto JÁ JSEM, to jsme my, ale člověk si zvykne toto JÁ JSEM vnímat jakoby bezděčně, protože lidé si neuvědomují, že vždycky v tom normálním běžném stavu věnují pozornost mnoha věcem současně, lehce vnímáme tělo, vnímáme, co se nám honí v hlavě, vnímáme nějaké pocity, vnímáme několik věcí najednou. A když se člověk naučí vědomě svoji pozornost zaměřovat na samotné JÁ JSEM aspoň na chvíli, abych si ho ochutnal v Jeho čisté formě, a když si ochutnáte toto JÁ JSEM a začnete svou pozornost věnovat jen Jemu a zbytek začnete dočasně jakoby zanedbávat, a když zažijete pouze Ho, zjistíte, že se rozletíte do prostoru. Zjistíte, že já jsem toto JÁ JSEM, že jsem všudypřítomný, nekonečný, věčný. Tehdy pochopíte, kým jste, že jste nesmrtelná, nezničitelná, všudypřítomná a věčná Bytost. Jenomže to by bylo jednoduché – být všudypřítomný, nekonečný a vyplňující celý prostor. V okamžiku, když si toto JÁ JSEM uvědomíte, v tom prožitku najednou samočinně vyvstává otázka: Ale kdo jsem Já, ten všudypřítomný, ten věčný?

2. Individualita:

Toto je zakódováno v tom samotném prožitku a když tato myšlenka vyvstane, tak automaticky vzniká „JÁ“. To jsem Já. Čili v tom prožitku JÁ JSEM (kdy JÁ JSEM neviditelný, ale reálně existující, všudypřítomný) když se zamyslíte, kdo to jsem, začne velmi dominovat samotná složka JÁ. Už ne JÁ JSEM, ale samotné, živé JÁ. A to způsobí to, že On (JÁ JSEM) se začne ze všech koutů své všudypřítomnosti stahovat do jednoho Bodu (do středu), na samotný pocit JÁ. Ho přestane zajímat Jeho všudypřítomnost a to, že existuje, ale Ho začne zajímat to, kdo je to ten, kdo existuje, a tedy začne dominovat složka – pocit živého JÁ. A čím více ten pocit JÁ se začne zahušťovat a vystupovat do popředí, tak v určitém okamžiku tohoto zahuštění (toho prožitku Já Jsem Já) explodujete. Najednou ve vás vybuchne obrovská blaženost a neskonale štěstí. Najednou explodujete tak, že už nebude jenom JÁ JSEM, ale zůstane živé JÁ a to je atomová bomba ve vašem srdci, kdy zažijete takovou blaženost a štěstí, kdy jste Bytost ze zlatého Světla. A to je to, co nazývám Individualitou. To jsme my všichni. A právě důležité je, že tuto druhou složku nikdo nezná. O této druhé složce, kterou jsem nazval Individualitou, by měli hlavně přednášet křesťané, protože v jejich pojetí je to Kristus. Ale pro ně je Kristus chiméra a navíc je to něco, co stavějí někde před sebe, místo toho, aby to hledali v sobě. Tato druhá složka není nic jiného než JÁ JSEM, které se zkoncentrovalo do jednoho Bodu. Je to přesně to samé, když rovnoměrně

rozložené denní světlo stáhnete skrze lupu do jednoho ohniska, světlo které je příjemné, cítíte, že je třeba 20°, tak když se stáhne přes lupu, se popálíte. Psychicky (pocitově) všudypřítomná skutečnost (pocit JÁ JSEM) se stáhne do jednoho pocitu – JÁ. Dovedete si představit, když všudypřítomné JÁ JSEM se stáhne do jednoho Bodu, jaké je to nahuštění? To je opravdu emoční atomová bomba, která když vybuchne, tak to je nevyslovitelné štěstí, blaženost a radost. A právě důležité je, že právě tato složka (Individualita) ve vás vytváří Lásku. Takže pokud neznáte tuto složku, nemáte šanci se dostat do Lásky, protože to je přímo Zdroj Lásky ve vás, protože to je Láska sama.

Dotaz J.P. k novým posluchačům: Slyšeli jste už někdy takové myšlenky?

Posluchačka: Samozřejmě, to je všechno ale otázka terminologie. Vy máte prožitek, který někdo jiný, když ho má, tak ho pojmenuje jinak a je krásné, když vy to tedy zde nějak sesumírujete, ale každý by to udělal podle sebe, takže já nechci říct, že je to jinak, ale ten můj prožitek by byl zase trochu jiný.

J.P.: Samozřejmě, já plně s vámi souhlasím...

Posluchačka: A každý vycházíme z toho, čím jsme prošli, co jsme si přečetli, v čem žijeme...

J.P.: Ano, souhlasím, ale víte, já dělám ve Vítkovicích a musím se tam věnovat cizincům. My pro ně vyrábíme stroje, přijedou cizinci a já nemám zase tak dokonalé jazykové vybavení, nejsem rodilý angličan, takže nehovořím na takové úrovni, ale to je přesně o tom. Když znáte ten stroj, a když přijede nějaký australan, tak i když ta slova nejsou rovnocenná, tak oba přesně víme, o čem mluvíme. To znamená, že když se budeme bavit o Bohu a budeme mít stejný prožitek Boha, tak zjistíme, že slova nám vůbec nevadí, jak to pojmenujeme, protože cítíme, že jsme zažili jedno a to samé, jeden stroj, pracujeme, vyrábíme jeden stroj. Já proto také nepřeceňuji sílu slov, to rozhodně ne. Ale každopádně když se snažíte určitou věc dobře slovně ostře formulovat, má to obrovskou sílu. Někdy opravdu myšlenka, kterou dostatečně ostře formulujete, a když ji pak někomu řeknete, tak se mu opravdu rozsvítí v hlavě. Já můžu říct – Individualita, že to je přímo to živé JÁ.

Poznámka dalšího posluchače: Já si myslím, že to není na škodu, protože když slyším to, co říkáš, tak třeba Cayce to, co říkáš, nazývá Kristovo vědomí, tuto Individualitu.

J.P.: Já můžu pro Individualitu použít různé výrazy, však víte, že jsem na těchto seminářích používal slovo Kristus, tvůrčí Duch, Boží Syn, živé Já, různé výrazy.

Posluchačka: A pak jsou lidé, pro které je nepřijatelný určitý termín, protože jsou zavření v tom svém vnímání...

J.P.: Já jsem právě proto, když mi byla diktována kniha, tak mi bylo právě striktně doporučeno, že tam nesmí být žádný náboženský termín. Protože když to pak třeba budou jednou číst muslimové, a kdyby se tam dočetli o Kristu, o Ježíši, tak by to nepřijali. Takže to už skončilo, my už se nebudeme bavit o něčem, o nějakém Bohu jakožto o něčem, co nás přesahuje, co je od nás

vzdálené, ale my si nyní musíme být vědomi toho, že se bavíme o něčem, co jsme my sami. My se bavíme o sobě, ne o někom.

Posluchač: Ale tam je přece ještě takové rozlišení, že my sami jsme pouze součástí tvůrčího Ducha – Boha a ne sami Bohem. To jsou možná pojmy, ale důležité.

J.P.: To jsem ale říkal hned za začátku: Představte si duchovní Slunce. Existuje duchovní Slunce, to je Zdroj všeho. Toto duchovní Slunce je množina Bodů. Můžu říct: Ano, já nejsem celé to duchovní Slunce, já jsem jenom ten jeden Bod.

Posluchač: Ale závisím na tom velkém duchovním Slunci, bez Zdroje energie života nemůžu žít.

J.P.: Toto nyní nebudeme rozebírat, neboť by nám to narušilo dnešní téma naší přednášky, ale kdykoliv si o tom můžeme pohovořit jindy.

Takže se vrátíme k druhé složce – Individualitě. Řekli jsme si, že všudypřítomné JÁ JSEM se stáhne do jednoho ohniska, exploduje, nastává nevyslovitelný prožitek blaženosti, radosti, štěstí. Důležité pro nás je, že tato složka je zdrojem Lásky v nás. To je to Světlo, které nás osvětluje, když přicházíme na svět.

3. Tělo:

To je právě ten problém, či zásadní chyba, které se dopouští většina lidí, protože jak jsme si řekli, většina lidí si myslí, že jsou jenom tělo. A když si to myslí a uvěří tomu, dopouští se tragické chyby. A to z jednoho prostého důvodu. Protože pokud jsem jenom tělo, začnu si myslet, že Lásku získám tělem a skrze tělo. A to je největší paradox. Tělo neumí vytvořit Lásku a ani Ji neumí procítit. To znamená – uvěřit, že jsem jenom tělo, znamená se dostat do stavu, že absolutně nemám šanci pro Lásku. Když to, co Lásku neumí vytvořit ani procítit, považuje za svoji skutečnost, tím pádem se odřízne od Lásky. **Fyzické tělo nemá jiný význam, než to, že produkuje (vytváří) vědomí vnějšku, pomocí kterého si uvědomujeme okolní svět a prostředí, ve kterém se toto fyz. tělo nachází. A díky tomu, že nám fyzické tělo umožňuje vnímat prostředí, ve kterém se nachází, tak nám to umožňuje to něco krásného, co máme v sobě, do tohoto světa vnášet.** Protože kdybyste neměli fyz. tělo a měli v sobě plno Lásky a neuvědomovali byste si, že vůbec existuje něj. svět kolem vás, komu byste Lásku dávali? Ani byste nevěděli, že je někdo, komu můžete tuto Lásku dát. A to je účel fyz. těla, protože fyz. tělo, protože je vytvořeno z materiálu tohoto světa, nám umožňuje vnímat tento tzv. hmotný svět a díky tomu si uvědomujeme, že v tom hmotném světě jsou bytosti, které potřebují naši Lásku. Jiný význam fyzické tělo nemá. Je to kanál, který máme používat tak, že Lásku, kterou jsme v sobě objevili, skrze tento kanál můžeme vhánět do tohoto světa. Je to přesně, jako se Sluncem. Slunce žije v tom světle, v teple, které ze Sebe vyzařuje. Kdyby se Slunce snažilo k Sobě světlo a teplo

přitahovat, je tma. Místo toho, aby si lidé uvědomili, že už všechno mají a že jejich tělo je jenom prostředek, jak s tím, co mají, se můžou podělit se světem.

4. Mysl:

To je velmi důležitá záležitost, protože co máte v mysli, je pro vás realita. Kolik lidí se zamyslí, co to je mysl? Někdo řekne: Mysl je od slova přemýšlet. Ne. Přemýšlet – je důležitá funkce mysli, ale není to podstata mysli. **Podstata mysli je – být živé zrcadlo.** Tato Individualita, protože to je žhavý Zdroj, a každý žhavý zdroj vyzařuje ven tak jako Slunce, tak k čemu by bylo vyzařování směrem ven, kdyby toto neviděl? Když někdo vyzařuje své obsahy, chce je vidět. Všimněte si, že každá živá bytost se někdy touží spatřit v zrcadle. To je přirozená instinktivní záležitost, že když budu chodit tisíc let po světě, pořád něco hledám a nakonec zjistím, že to, co hledám, je, že hledám nějakou vodní hladinu, či zrcadlo, abych viděl, jak vypadám, to je v každém z nás. Každý touží po tom, když jsem živý, abych viděl, jak vypadám. To je také příčina partnerských vztahů, partnerství, protože skrze partnerství poznávám sám sebe a se vidím. Mysl má přesně tuto funkci. Je to živé zrcadlo, ve kterém tvůrčí Zdroj, ze kterého všechno pramení, vidí svoji tvář. Zapamatujte si, že hlavní význam mysli je být zrcadlem. Málokdo si totiž uvědomuje zásadní věc: Mysl jsou naše oči. Vidět = vědět. I see = I see. Rozumím, chápu, vidím. To je ve všech řečech. Vidět znamená vědět. Nikdy nevidíte nic svými fyzickými očima. Očima nevidíte. Vidíte svou myslí. Oči – fyzický zrak – jsou jen kanálem, který jen přetahuje určité informace z vnějšího prostředí, skrze oči to prochází do vás (do vaší mysli), ale teprve v mysli vzniká vidění – obraz. Člověk, který má poškozený fyz. zrak, tak neříkejte, že nic nevidí. Opravdu nevidí obrazy z tohoto světa, protože nemá oči, aby se mu tyto informace dostaly do mysli, ale ve své mysli vidí obrazy z jiného světa. Zapamatujme si, že mysl jsou naše oči, to je naše obrazotvornost. A hlavně ženy by mi měly rozumět, o čem zde hovořím, protože mysl je jejich podstata. Když si uvědomíte, že mysl je živé zrcadlo, které nám umožňuje vidět (vědět), tak se nám to trošičku ujasní. Mysl není o spekulaci. To už je následná funkce. Protože obsahy, které máte ve své mysli a které tam vidíte, můžete potom kombinovat, ale nemůžete pracovat s něčím, pokud to nevidíte. Přemýšlení je tedy už následná funkce mysli, ale hlavní funkce mysli je vidět. Kdo chodí na mé semináře, ví, že jsem věnoval hodiny a hodiny tomu, co to je mysl.

4. Emotivita

Emotivita není nic jiného, než že z toho, co vidíte ve své mysli, máte dojem. Má by to logiku: Proč by něj. malíř, či filmař maloval obraz (dělal film), když by věděl, že to nevyvolá žádný dojem? Dělal by to? Ne. Každý tvůrce, když dělá něj. dílo, to znamená, i Bůh, když stvořil vesmír a viděl ho ve své mysli, tak chtěl mít z toho nějaký dojem. A to jsou emoce. Emoce jsou dojmy z živého obrazu v mysli. Základní problém je ale v tom, že člověk zažívá nějaké emoce,

ale nemusí si vzpomínat a uvědomovat dojem, z jakého obrazu to je. Vnímá jen tu samotnou emoci, ale už zapomněl na ten obraz, který vyvolal tento dojem. To je pak velmi důležité v psychiatrii atd. Už C.G.Jung říkal, jak byl v práci se svým nevědomím, že je velmi důležité si uvědomit skryté obrazy za emocemi. A myslím, že to je i podstata existence takových metod, jako jsou regrese do minulosti atd., protože lidé mají něj. emoce, ale neví, nedokáží pochopit obraz, který to vyvolal, a pak, když pochopí ten obraz, začnou rozumět i tomu dojmu a mohou s tím potom pracovat.

Tak jsme si řekli ve stručnosti o těchto pěti složkách a důležité je, aby měl člověk všech těchto pět složek ve svém vědomí, aby si je uvědomoval.

Dotaz J.P. posluchače: Dotýkáte se levým chodidlem podlahy? Cítíte ten dotek?

Odpověď: Ano.

J.P.: Ale ten dotek tam byl i předtím, že? Takže i když něco existuje, ale nevěnujete tomu pozornost, tak to pro vás neexistuje, i když to existuje. Teprve když jste do toho chodidla obrátila svou pozornost, tak jste to povolala v bytí, v existenci.

Posluchačka: Ano, dala jsem si to do vědomí.

J.P.: A vědomí není nic jiného než brát v potaz existenci něčeho. To je vědomí. Vědomí vám dává prožitek, že něco existuje. Vy si to potom už hodnotíte nebo to vidíte, ale vědomí vám dává ten samotný fakt, že něco je. Tvůrce vesmíru nemusíte vytvářet, On je a je věčný, ale Tvůrce vesmíru začne pro vás existovat stejně jako to chodidlo, když na něho obrátíte pozornost, v té dané vteřině pro vás je.

Posluchačka: Ale to je práce, On sice je, ale teď Ho ze sebe nějak vytáhnout.

J.P.: Jak se říká: Chytrému napověz a hloupého nakopni. Když máte přesné informace, přesné postupy, pochopte: Budou dva lidi, kteří budou pracovat na stejném projektu: Jeden má přesnější informace než ten druhý, má přesnější pracovní postupy než ten druhý, tak asi ten projekt uskuteční dříve, že. Já teď nebudu debatovat o tom, jaké máte vy postupy či myšlenky atd. Ale říkám jednu věc: Došlo to tak daleko, že z Tvůrce vesmíru se udělala velmi složitá záležitost, ale v této mé knize popisují to, že je to vlastně velmi snadno dosažitelné, stačí měsíc, a i to je možná hodně. Mluvím z vlastní praxe.

Posluchačka: Ale ten výchozí bod člověka má každý jinak.

J.P.: A o tom se chci dnes bavit, protože v tajemství milenecké lásky je obsaženo všechno, i Tvůrce, potom si řekneme kapitolu o Tvůrci, to je vlastně ten Tvůrce vesmíru, kterého jsme si vysvětlovali v prvních dvou složkách člověka.

To znamená, že existuje všudypřítomné JÁ JSEM (Jehova – Jsem, kterýž Jsem) a tento všudypřítomný JÁ JSEM si nepoložil otázku, ale ta otázka je v něm samočinně zakódována: Kdo je to Ten, kdo je všudypřítomný? Tak On se najednou tak zamyslí a řekne si: No přece JÁ jsem ten všudypřítomný. A pocít JÁ JSEM se začne soustřeďovat na to samotné JÁ. Toto samotné JÁ najednou,

v určité intenzitě zhuštění (koncentrace) exploduje v neskonaleý prožitek štěstí, blaženosti a radosti a když On zažívá svoji nevyslovitelnou blaženost, tak zase v tomto prožitku je automaticky zakódováno: Já bych chtěl, aby to zažíval ještě někdo jiný. Já bych chtěl, aby někdo věděl, co zažívám. To je v každém prožitku štěstí (i neštěstí) se o to podělit s jinou bytostí. Ne že On by chtěl, to tam prostě je. A nyní si představ, že někdo zažívá prožitek neskonaleého štěstí, blaženosti a radosti, má neskonaleou potřebu se o to podělit a zjistí, že je sám, že nikdo kromě něho neexistuje. Dovedete si představit toto Jeho utrpení? Když cítí, že v Něm je tolik Lásky a Radosti a nemá Ji komu dát. Takže samozřejmě, že tato živá Skutečnost (toto živé JÁ), když je blažené a má potřebu se o tuto blaženost podělit a je sám, tak je jen jediná věc, nad kterou začne spekulovat: Jak nebýt sám, jak mít ještě někoho, aby se o tu nádheru, kterou má v sobě mohl podělit a to je Tvůrce vesmíru. Vesmír a jakékoliv stvoření není o ničem jiném, než o touze živé Bytosti, která je neskonale šťastna, se o toto štěstí podělit s jinou živou bytostí. A teď nastal před ním velký úkol, On byl jediná živá Bytost, tak musel stvořit další živé bytosti. A podařilo se Mu to. Uvědomme si, že štěstí, radost, blaženost, má v sobě zakódovanou potřebu se o to podělit. A když jsem sám, jediný, existující, tak si musím vytvořit někoho, s kým se o to můžu podělit. Takže si musíme zapamatovat, že láska a tvořivost je jedno a to samé, protože důvodem veškeré tvorby je Láska. Takže ne že si někdo bude myslet, že láska je, když se s někým vedu za ručičku, to už je možná následný proces, ale je to štěstí a blaženost a touha se podělit s jinou živou bytostí o toto štěstí a to mě přinutí, když jsem sám, si ty bytosti stvořit. To je celá pointa tvorby nebo příčina tvorby vesmíru.

Láska:

Definujme si, co to je Láska: **Láska je prožitek neskonaleého štěstí, blaženosti a radosti, který není absolutně podmíněn ničím jiným než skutečností, že jsem živá Bytost, živé JÁ.** Pokud někdo hledá Lásku na základě jiných motivů, tak Ji nikdy nenajde. Možná najde, ale jen dočasně takovou, která jednou vyprchá. Člověk musí být neskonale šťastný, ne že má auto, že má krásnou partnerku, že má pěkné šaty, že má zdravé děti, ale jen ze samotného faktu: Jsem živá Bytost. To ho musí naplňovat bezmezným štěstím, samotná skutečnost: Jsem živá bytost. Ale vnímat se jako živá Bytost znamená – mít živý pocit JÁ. Jiný prožitek životnosti neexistuje, než ten, že zažívám fakt: JÁ. Ne slovně, ale prožitkem. To je Láska. A samozřejmě, jak jsem říkal, že pokud někdo toto zažívá, že jsem šťastný, protože mám toto živé JÁ, které není ničím podmíněno, tak se chci o toto štěstí podělit. A protože Já jsem toto živé JÁ, toto štěstí, tak o co se můžu podělit, než o sebe sama? Já se nebudu dělit o své tělo, o své auto, ale o sebe – o své JÁ, o sebe sama, to je Láska.

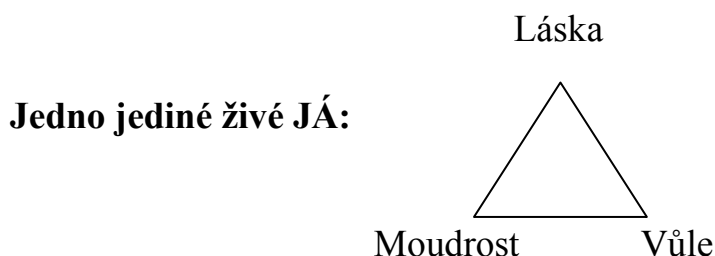
Další fenomén je: Všimněte si, to je tam tak nějak automaticky zakódováno, samo od sebe. Nejdříve zde je všudypřítomné JÁ JSEM, a to tak samočinně si říká: A kdo to je, to JÁ JSEM? No přece JÁ jsem toto JÁ JSEM, přímo JÁ, což

Ho stáhne do ohniska a až se zkoncentruje, exploduje v takový psychický orgasmus (neskonalý prožitek blaženosti) a když tohle nepochopíme, tak nepochopíme mileneckou lásku. Protože tyto znalosti jsou nutné pro mileneckou lásku. Myslím, že zde nehovořím moc složitě, že?

Poznámka posluchačky: Ne, ale máte jinou terminologii.

J.P.: Nechte mi ji, stálo mě to mnoho let úsilí, než jsem si toto terminologii vytvořil.

Takže vzniklo ohnisko – živé JÁ, naplněné neskonalou blažeností a radostí a nazval jsem to takto: Přirozenost Tvůrce vesmíru je taková, že i když toto ohnisko je jedno, je současně tři. A jediný možný (a jednoduchý) symbol jednoho, který je současně třemi, je rovnostranný trojúhelník. Je jeden, ale současně tři. Nemůže být jiný symbol. A trojjedinnost jednoho neskonale šťastného spočívá v Lásce, Moudrosti a Vůli. Je jedno jediné živé JÁ, ale toto živé JÁ je současně Láskou, Moudrostí a Vůlí:

V křesťanské terminologii bychom řekli: Otec (Láska), Syn (Moudrost) a Duch svatý (Vůle). Toto je základní přirozenost Tvůrce vesmíru, tohoto živoucího JÁ, že je jedno živé JÁ, ale současně je třemi – Láskou, Moudrostí a Vůlí. Tyto tři slova jsou hodně frekventovaná v lidské řeči, ale málokdo chápe, co se za tím ukrývá. Asi těžko by někdo definoval, že Láska je prožitek neskonaleho štěstí, blaženosti a radosti jenom na základě toho, že jsem. Každý tam vidí, že jdou dva milenci a drží se za ručičku, ale i to v tom je obsaženo, protože toto štěstí chce být sdíleno.

Moudrost:

Co to je Moudrost, jsme si také už řekli: **Moudrost je intelligence, která rozumí a chápe Lásku.** Jiná Moudrost neexistuje. Rozumět světu tak, abych ten svět dokázal využít pro své účely, pro své potřeby, to ještě neznamená Moudrost. Moudrost je opravdu jenom naše schopnost rozumět Lásce. Jestliže je zde něj. Intelligence, která rozumí Lásce, určitě chápe, o co Lásce jde. Lásce jde v první řadě o to, že jsem šťastná a chci to s někým sdílet jiným, proto musím stvořit vesmír. A protože tato Intelligence rozumí této touze Lásky, tak ona to udělá takovým způsobem, aby došlo přesně k realizaci toho, o co Lásce jde. Vždycky říkám: **Moudrost není nic jiného, než Láska v pohybu.** Můžeme říci, že Láska jako taková je Láska, spočívající v sobě. A to vám vysvětluje, že Láska se nespokojí vůbec s ničím, jedine s Láskou. Ale jestliže tato Láska, která

spočívá sama v sobě, ze sebe vystoupí, se mění na Moudrost. Už je to Láska, která se dostala do pohybu a už proudí určitým směrem. Takže si všimněte, že všechno je Láska, i ta Moudrost, ale je zde určitý rozdíl. A to vám také vysvětluje symbol fyzického těla, protože fyz. skutečnosti nejsou nic jiného než vyobrazení duchovních skutečností, symbolicky: Zdrojem Lásky je naše srdce a toto srdce rozdává svoji Lásku, to znamená vhání do těla krev. Ale vytéká krev ze srdce libovolně? Ne, ale v určitých drahách, pouze určitým způsobem, směrem – v tepnách a to je Moudrost. Moudrost není nic jiného než Láska (tvůrčí Energie), která teče (působí) určitým směrem. Láska nepůsobí libovolně, ale působí vždy jen na základě Moudrosti. Jestliže někdo hledá Lásku bez Moudrosti, tak Ji nemůže nikdy najít, to jsou věční partneři.

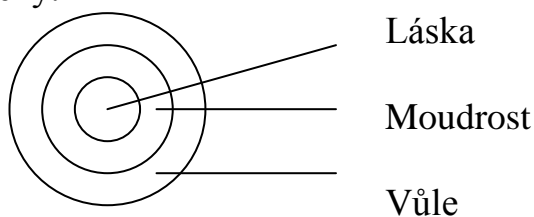
Vůle:

Vůle není nic jiného než síla, která je schopna uskutečnit výsledky. **Je to síla, která uskutečňuje to, po čem touží Láska a to způsobem, který Ji ukazuje Moudrost.** Je zde něj. Zdroj, který spočívá sám v sobě, a když ze sebe vystoupí, začne působit určitým směrem, po určité době působení se změní na něco, co chce přinášet tvůrčí výsledky. To je Bůh.

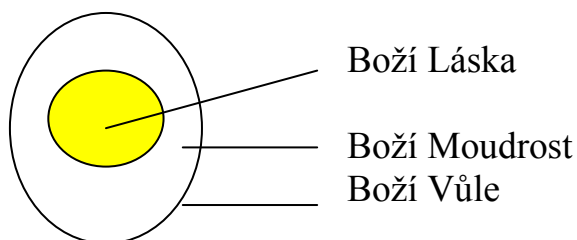
Na tomto je vystavěno celé pochopení Lásky. Rovnostranný trojúhelník je opravdu jediný možný symbol, jak vyjádřit trojjedinnost jednoho Boha. A základní důležitá věc je, jak jsou v Tvůrci vesmíru tyto tři základní složky poskládány. Proto jsem nazval kapitolu: Struktura Tvůrce vesmíru. To jsou myšlenky pro všechna náboženství, to mohou přijmout buddhisté, muslimové, jelikož se tam nevyskytuje Kristus, Ježíš atd.

Struktura Tvůrce vesmíru:

Je jeden, ale současně trojjediný a tento jeden má tyto tři složky takto uzpůsobeny:

V samotném jádru je Láska (štěstí a chuť tvořit). Další složka (mezivrstva) je Moudrost a nejzevnější složka Tvůrce je Vůle. To si zapamatujeme, neboť je to velmi důležité. V přírodě toto nádherně vyobrazuje vajíčko:

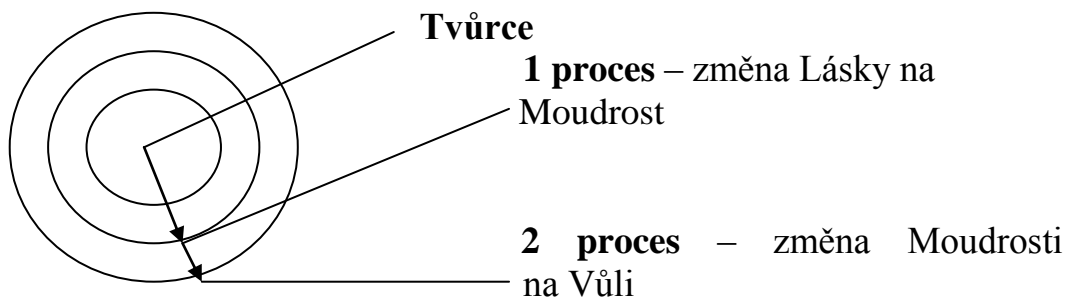

Středová, centrální složka (žloutek) je Láska, proto zlato je symbolem Lásky Tvůrce, mezivrstva (bílek) představuje Boží Moudrost, stříbro je symbolem Moudrosti Tvůrce a nejzevnější složka (skořápka) představuje Boží Vůli, takže diamant je symbolem Boží Vůle. Zde je zajímavé, jak říkají křesťané: Hřích proti Lásce (Otcí) může být odpuštěn, hřích proti Synu (Moudrosti) také může být odpuštěn, protože Moudrost chápe, že jsme hloupí a že děláme chyby, ale hřích proti Duchu Svatému nemůže být odpuštěn nikdy (protože skořápka je nejtvrďší), to znamená, že Boží Vůle musí být vždy naplněna. A také nám to říká další důležitou skutečnost, že nikdo se nemůže přičít Boží Vůli, protože narazí (dříve či později). Když pochopíte tyto dvě věci (trojjedinnost jednoho Boha a Jeho Lásku, Moudrost a Vůli) a když pochopíte, jak jsou tyto tři složky v Tvůrci poskládány, znáte všechno. A já vám ukážu, že znáte všechno. To jsou tak velké věci, ale tak jednoduché.

My jsme si řekli, když se všudypřítomná Skutečnost stáhne do jednoho bodu, v ten moment všudypřítomný pocit, který je nekonečný, když se stáhne, dovedete si představit, jaká to je exploze štěstí a blaženosti? A jaká je nekonečná touha se o toto štěstí podělit? A jaká je nekonečná touha stvořit svět, vesmír, kde budou další živé bytosti, se kterými se může o toto podělit? Nyní jsme si řekli, že Láska je neskonalé štěstí, blaženost a radost a současně touha se podělit. V tom žlutku je zárodek – dát život někomu jinému. To přinutí Lásku, spočívající samu v sobě, aby ze sebe vystoupila. Ale říkal jsem, že když Láska ze sebe vystoupí, se změní v Moudrost. V Lásce není směr, když jste na severním pólu, tak nemůžete ukázat na něj. směr, kde je východ, západ a pod., když jste ve středu, tam není směr. Ale když z Lásky vystoupíte, začne působit něj. směr a proto jsem říkal, že Moudrost není nic jiného než Láska působící určitým směrem, v určité dráze. A potom, když Láska působí určitou dobu určitým směrem, vzniká síla, která chce něco uskutečnit, zrealizovat něj. tvůrčí výsledek, po čem touží Láska a to směrem, který jí ukazuje Moudrost. Chápete, že zde došlo k dvěma důležitým procesům?

V tom prvním bodě se Láska změnila na Moudrost a druhém bodě se Moudrost změnila na Vůli. A to nám také vysvětluje podstatu mužství a ženství v samotném Tvůrci:

Podstata mužství a ženství v Tvůrci:

1 proces, kdy Láska se změnila na Moudrost je proces mužství.

2 proces, kdy se Moudrost změnila na Vůli, je proces ženství.

Nemyslete si, že to jsou jen nějaké abstraktní pojmy. To ovlivňuje celý vesmír. Uvědomte si, že v centru je zárodek života – chuť dát život jinému. Střed je totálně otcovský – životadárný, kdežto tento okraj, který už přináší tvorbu – výsledky, je naprosto mateřský. Střed – Otec, okraj – matka (plodit, rodit, dávat existenci). V Tvůrci je Jeho střed nejmužštější a Jeho okraj nejženštější. Láska je mužská, Moudrost je mužsko-ženská, a Vůle je ženská, to je ten plodící aspekt. Střed Tvůrce je otcovský (mužský) a okraj Tvůrce je ženský (plodící), že mezivrstva je v rovnováze jak mužská, tak ženská, jinými slova dětská.

Takže přeměna Lásky na Moudrost je blíže k mužskému nebo k ženskému? K mužskému. Proto je tento proces mužství ve Stvořiteli, kdežto druhý proces je blíže k ženskému aspektu, proto jsem říkal, že druhý proces (změna Moudrosti na Vůli) je ženství ve Stvořiteli. Když toto pochopíte a strávíte to, začnete chápat spoustu věcí. Takže si zapamatujme, že mužství a ženství je zakódováno přímo v Tvůrci vesmíru.

Jak chcete pochopit stvoření, když nechápete Stvořitele? Stvoření není nic jiného než Stvořitel, který vystoupil sám ze sebe. To, co je v Něm, dal sám ze sebe ven, protože před stvořením byl jen On sám. Tak z čeho On měl brát, jediné ze sebe. Když pochopíte, jaký je Stvořitel a co v něm je, začnete perfektně chápat, co je ve stvoření. Jak můžete chápat, co to je muž a žena, když nechápete Stvořitele? Muž a žena jsou právě prostředek k milenecké lásce. A jak můžete realizovat mileneckou lásku, když nevíte, co to je muž a žena. A abyste to věděli, musíte pochopit Stvořitele, protože v něm musí být také mužství a ženství. Stvořitel je Tvůrce, takže to je tvůrčí proces. A v tomto tvůrčím procesu jsou dvě složky – Láska, která se změní na Moudrost, což je mužství Stvořitele a Moudrost, která se změní na Vůli, což je ženství Stvořitele. A když si toto promyslíte, pochopíte spoustu věcí. Ale to je jenom otázka názvosloví, jak bylo zde řečeno, že?

Odpověď posluchačky: Ne, ale spíše procítění, toto jsou fakta, jestliže se něco dozvím, tak to přijme můj mozek, ale ještě to neprošlo citem a nemá to tu hodnotu, to musí člověk procítit. A vy to možná máte procítěno, ale já ještě ne.

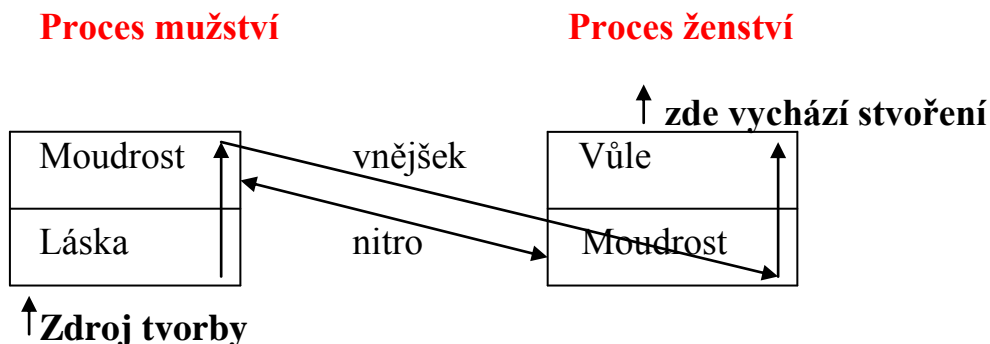
J.P.: Když se bavíte o Zdroji Lásky, tak ty informace nedostanete, dostanete je za jediné podmínky, pokud s tou Láskou máte něco společného. Když nemáte něco společného s Láskou, tak informace nedostanete.

Posluchačka: Já je můžu dostat skrze vás, já můžu dostat informace, ale to jsou jenom informace, ale já je musím procítit, aby mi k něčemu byly.

J.P.: Já nyní dávám informace, ale jsem schopen dát i prožitky.

Posluchačka: To si nejsem jista, vy máte svůj prožitek, ale vy mi ho nemůžete předat.

J.P.: Podívejte se, to je jednoduché: Když máte dvě cívky, stačí, když do té jedné cívky zasunete magnet, tam se začne indukovat elektrický proud a v té druhé cívce ten magnet není, ale ta první cívka je schopna to v ní vyvolat také. To je jednoduchý zákon.

To, že se říká, že muži jsou chytřejší, či že jsou navenek více obdařeni Moudrostí, to se zde respektuje. Ale proč by ženství mělo být navenek viditelné svojí Vůlí? To je opravdu dáno tím, že musíte slovo Vůle správně pochopit. Je chuť Lásky (touha) tvořit, Moudrost ukáže, jakým způsobem to proběhne a Vůle to uskuteční. Síla, která přináší tvůrčí výsledky, jinými slovy: Vůle je síla plodit. A to si myslím, že je na ženství jasné, že je od toho, aby plodilo, rodilo. Tak to je v Tvůrci a tak to musí být i ve stvoření. To všechno vidíte i v lidském těle, protože opravdu – stvoření vyobrazuje jenom to, co je ve Stvořiteli, nic jiného. Zdroj (zárodek) života je v mužském spermatu. On ho musí předat ženě a skrze ženu život vchází do světa. A když někdo pochybuje, že to tak je, tak zde byli lidé, kteří vyprávěli, když vcházeli na tento svět, že ještě než se stali zárodkem života, tak se řtili ve spermatu mužem a vcházeli do ženského těla a vnikali do vajíčka. Duše, která se inkarnuje, je obsažena už ve spermatu. Všimli jste si na tomto obrázku důležité věci, co spojuje mužství a ženství? Moudrost. Vnějšek mužství, to znamená Moudrost, je přesně totožná s nitrem ženství. Moudrost udržuje mužství a ženství v harmonii. Ale protože Moudrost je povrchem mužství a nitrem ženy, muži to dělají vědomě, proto v pozitivních duchovních světech muži mají hlavní úkol a práci – rozvíjet Moudrost. A to, co mužství objeví, automaticky proniká do nitra ženy. To znamená, všimněte si, jak většinou ženy opakují to, co říkají jejich manželé. Ať si to uvědomujete nebo ne, Moudrost, kterou dosáhne muž, se automaticky vlévá do nitra ženy. Ať se vám to líbí nebo ne, tak to prostě je. To znamená, že když potkáte hloupou ženu, tak jsou dvě možnosti: Buď se radikálně brání Moudrosti, anebo to dokazuje, že má hloupého muže. Protože stupeň Moudrosti, který dosáhl její muž, automaticky proniká do jejího nitra. A zde máte vysvětlení další věc. V mužství je navenek Moudrost, v ženství je navenek Vůle. Jestliže si ženská jednou něco umane, muž nemá šanci, pokud není dostatečně moudrý. Pokud si ale žena něco umane, tak většinou muž neodolá.

Nyní můžete pochopit, proč je na západě materialismus a na východě převažuje duchovno a náboženství. Vůle je děloha Stvořitele. Všimněte si, který z těch dvou procesů má blíž k Tvůrci a který ke stvoření? Proces mužství má blíže k Tvůrci a proces ženství má blíže ke stvoření. Všichni věděli, že pokud se nebude hlídat proces ženství, začne převažovat stvoření a zapomene se na Tvůrce. To znamená, že v demokracii, kde došlo k emancipaci, a podívejte se na to fakticky: V okamžiku, kdy se tyto dva procesy dají do rovnováhy, začne převažovat stvoření. Lidská přirozenost je taková, že začne inklinovat spíše k hmotě než k Duchu. A jestliže ženství zrovnoprávním s mužstvím, tak hmota všechno převálcuje. Právě proto to je důvod, i když s tím nesouhlasím, jakým způsobem to dělají v rozvojových zemích, ale to je tradice, neboť oni znali ty principy, že žena se musela držet pod kontrolou, pokud se má zachovat duchovno. A to všechno vyplývá z tohoto schématu. Při meditaci na toto téma dojdete k mnoha důležitým závěrům. Já se na to dívám naprosto objektivně. Je mi jedno, jestli jsem muž nebo žena, vlastně jsem to i to.

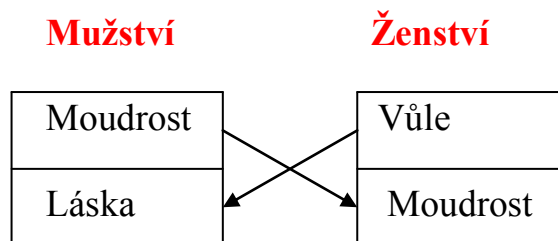
Další důležitá věc: **Uvědomte si, že to, co je navenek, je zjevnější, výraznější a to, co je uvnitř, je skrytější a má tendenci zanikat.** To je jasné: To, co máte denodenně na očích, to se stává větší realitou, než to, co je trochu více v pozadí. **U mužství má tendenci dominovat Moudrost a vyhasínat Lásku. U žen má tendenci dominovat funkce plodit-rodit a vyhasínat Moudrost.** To už C.G.Jung zjistil ve svých výzkumech, že některé ženy jenom chtějí plodit a muže mají jenom proto, aby plodit mohly, aby je oplodnil, jinak muž je pro ně to samé jako skříň v ložnici. Když si toto uvědomíte, musíte si uvědomit, že **tyto dva procesy (mužství a ženství) mají svoji vnitřní složku, která má tendenci uvadat, tak proto ty vnějšky musí podporovat vnitřní skutečnost partnera, tyto dva procesy se musí podporovat a pomáhat si.**

Co musí v první řadě rozvíjet mužství v ženství, aby to nevyhaslo? Moudrost.

Co musí ženství svou Vůli podporovat v mužství? Lásku.

Jak se říká: Wir müssen zusammenhalten – Musíme si pomáhat:

To vám třeba mimo jiné vysvětluje, že Vůle je schopnost plodit a co byste vytvořili, kdyby zde nebylo oživující semínko? Právě proto ženství musí podporovat životadárnost v mužství a mimo jiné se to projevuje tak, že ženy jsou třeba na povrch krásnější než muži, protože kdyby muži byli krásnější než ženy, tak by to semínko investovali někde jinde, že. Takže ženy právě svou větší krásou svého zevnějšku vlastně aktivují v muži schopnost dávat život. A je velmi důležité, aby mužství rozvíjelo svoji Moudrost a podporovalo ženství:

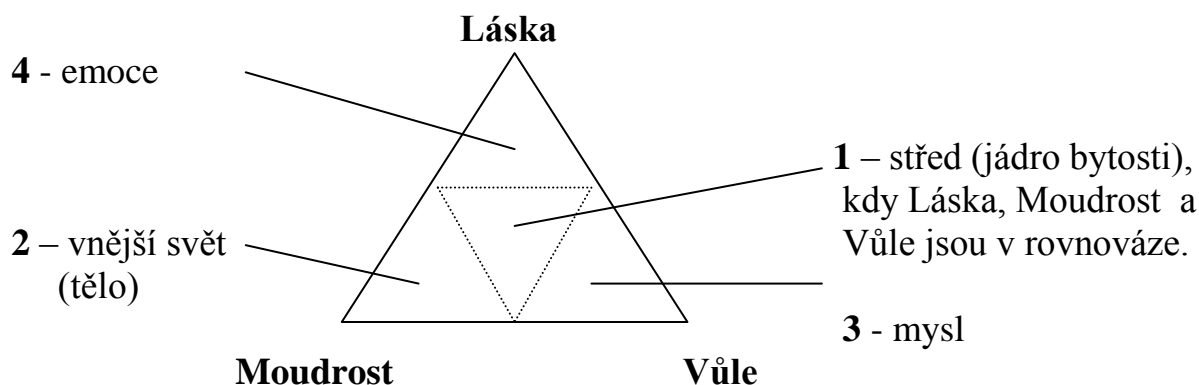

Protože pokud mužství začne zanedbávat rozvoj Moudrosti, to znamená pochopení Lásky, žena nemá tím pádem co dostávat do svého nitra, a je otázka času, kdy stvoření začne uvadat anebo vznikne disharmonie se stvořením. A proto v duchovních světech opravdu muži nemají nic jiného na práci než rozvíjet Moudrost. A Moudrost, kterou dosáhnou, automaticky získávají i ženy. Když nad tím člověk přemýšlí, jak je to poskládáno, co má kdo na povrchu, co má kdo uvnitř, atd., tak dojdete k takovým závěrům, jak to má být ve společnosti uspořádáno, aby byla zdravě fungující. Ale na to nyní nemáme už tolik času, abychom si to všechno vysvětlovali. Pokud jsme si naznačili dva procesy, které probíhají, musíme si odhalit čtyři stavy Bytí.

Čtyři stavy Bytí:

Co by to byl za tvůrčí proces (a život není nic jiného než tvůrčí proces), který by nepřinášel tvůrčí výsledky? Stvoření nemůže proběhnout v Tvůrci. V Tvůrci je jenom Tvůrce. Pokud má stvoření vzniknout, musí vzniknout mimo Tvůrce. To je jasné, ne? Ve Stvořiteli může být jedině Stvořitel. Tvoření může vzniknout mimo Stvořitele. Proč dítě nezůstane v těle matky? Protože chce vzniknout, chce žít svůj život, proto ho musí matka porodit ven. Takže stvoření může existovat pouze mimo Tvůrce. Tělo matky = Vůle Boží (Vůle Tvůrce), z Tvůrci je život, ale Vůle je plodící orgán, je to ta nejzevnější složka. Ale co se může narodit do stvoření? Pouze to, co je ve Stvořiteli. Jediný stavební materiál, který On má, je On. Nic jiného není. Tak co On může stvořit jiného, než něco sám ze sebe? To nejde. A my si nyní ukážeme, co On může stvořit sám ze sebe.

V Tvůrci nejenom že jsou dva tvůrčí procesy (mužství a ženství), v Tvůrci od samého počátku jsou zakódovány pouze čtyři možné stavy Bytí, více jich neexistuje. Řekli jsme si, že Tvůrce je takto strukturován, ale když chceme ukázat Jeho tři kvality, což nám ukazuje rovnostranný trojúhelník, že jsou všechny tři stejně důležité, tak v samotném Tvůrci od samého počátku je zakódováno toto:

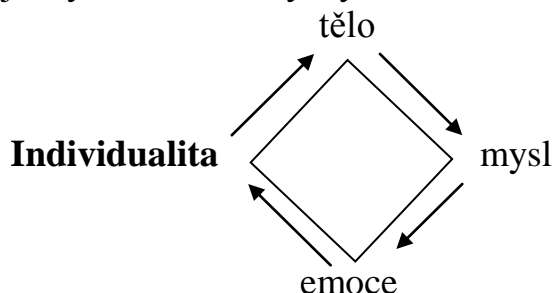

V samotném Tvůrci jsou čtyři stejné rovnostranné trojúhelníky, které jsou obsaženy v tom jednom velkém. Je jeden Tvůrce, který je současně třemi (Láskou, Moudrostí a Vůlí), ale současně v tomto trojjediném Tvůrci jsou čtyři možnosti od samého počátku obsaženy a sice:

1. možnost je, že budete ve stavu, kdy Láska, Moudrost a Vůle bude v rovnováze. Tento vnitřní trojúhelník má stejnou vzdálenost k všem třem vrcholům. To je stav, kdy jste uprostřed sebe. **Když se dostanete do jádra své bytosti, kde spočívá váš Duch, vaše živé Já, tak vám to dokáže, že všechny tři složky jsou v rovnováze a to je stav – být ve svém středu – být Duchem.** To je jeden možný stav.
2. možnost je ta, že budete v této oblasti a tato oblast je výrazná v tom, že převažuje Moudrost. A víte, co to znamená, když začne převažovat Moudrost? Láska, která je spočívající sama v sobě a v okamžiku, kdy vystoupí, změní se na Moudrost a začne se projevovat vnějšek. To znamená, že **převaha Moudrosti vždycky dává vzniknout vnějšímu světu a tím pádem i tělu.**
3. možnost je převaha Vůle. Řekli jsme si, že pokud ve Stvořiteli začne převažovat Vůle, což je schopnost plodit, rodit, uskutečňovat, tak jsem říkal: Kdy se ve vás začne něco uskutečňovat? Až to vstoupí do vaší mysli. Co nevidíte, to neexistuje. Existuje to tehdy, až začnete něco vidět. **Převaha Vůle ve stvoření dává vzniknout mysli.** Všimáte si, že vám popisují čtyři složky člověka, jak jsme se bavili na počátku? Nic jiného ani není možné, neboť ve stvoření může být jen to, co je ve Stvořiteli. V okamžiku, kdy ve Stvořiteli začne převažovat trojúhelník, který je nejbližší Lásky, vznikají:
4. emoce. **Emoce není ničím jiným, než drtivá nadvláda Lásky.** Emoce mohou být hloupé, slepé, ale vždycky tam je ta touha, ta Láska. V emocích vám nejde o Moudrost, tam je dominance Lásky.

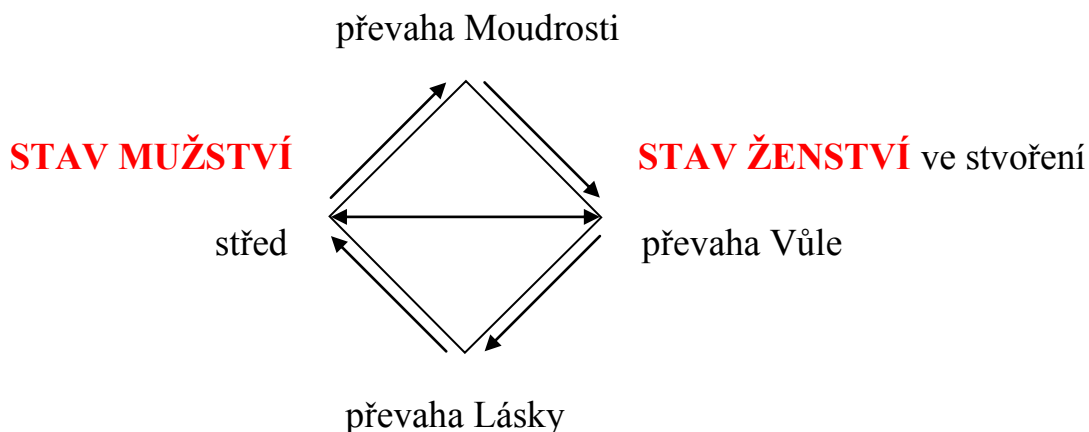
Jiné možnosti nejsou, než spočívat ve středu, kdy Láska, Moudrost a Vůle jsou v rovnováze (to znamená být v jádru své bytosti, hluboko ve svém srdci), nebo převaha Moudrosti (vystoupit směrem ven, čili vznik vnějšího světa), převaha Vůle – něco plodit a něco vznikne teprve tehdy, když to vstoupí do vaší

mysli, dříve ne a potom je převaha Lásky, což jsou emoce. Nic jiného v celém stvoření neexistuje, jenom tyto čtyři stavy Bytí. V Bohu (ve Stvořiteli) toho víc není, tak co by zde mohlo být ještě více? Akorát toto potom v různých podobách a kombinacích atd. Tak jako trojúhelník popisuje trojjedinnost Tvůrce, tak čtverec popisuje čtyři možné stavy Bytí v Jeho stvoření:

Snad nemusím připomínat, že posloupnost těchto čtyř stavů bytí je taková: Jinými slovy: Když je něco nejniternějšího, má jedinou možnost, kam bude působit – směrem ven. To, co je venku, chce být viděno (spatřováno), tak to vstoupí do mysli, to, co je viděno, musí vyvolat dojmy (emoce) a emoce se snaží vrátit zpět ke svému Zdroji, odkud to všechno vzniklo. A tento obrázek je také velmi důležitý, jelikož je vždycky nějaký samotný střed (Individualita), tento tvůrčí Zdroj nemůže, pokud chce tvořit, jít někam jinam, než směrem ven (do vnějšku) a to, co je ve vnějšku, aby začalo existovat, musí být přijato myslí, protože to, co není ve vaší mysli, nevidíte a neexistuje to pro vás. A to, co je v mysli, vyvolá emoce, které se snaží udělat dojem. Vzpomeňte si, jak jsme si kreslili strukturu Stvořitele, uprostřed je Lásky, to je střed. A emoce je převaha Lásky, čili tak je převaha toho – být ve středu, takže si uvědomte důležitou funkci emocí: Emoce nemají jinou funkci než vrátit něco zpět do středu, do Lásky, čili ke Stvořiteli. Proto se myšlenkami nikdy ke Stvořiteli nemůžete dostat, pouze citem (emocemi). Ale zde je ještě jeden zásadní poznatek. Emoce nejsou nic jiného než síly přitažlivosti, které vznikají vznikem protikladů.

Zde je jeden protiklad – být ve středu a v opozici je druhý protiklad – být maximálně mimo střed. Teprve až se vytvoří dva maximální protiklady, tak vznikne síla přitažlivosti. Takže si uvědomte, že ne tělo, ale mysl je nejvíce vzdálená tvůrčímu Bodu (středu) a je více venkovní než hmota:

Důkaz toho, že mysl je více vnější než hmota je ten: Jste schopna přemýšlet o svém těle? Ano. Ale proč? Protože vaše tělo je obsahem vaší mysli. Nemůžete přemýšlet o něčem, kdyby to nebylo obsahem vaší mysli, ale protože to je obsahem vaší mysli, tak mysl ho překračuje. Nemůže to být naopak. Kdyby vaše mysl byla obsahem vašeho těla, tak nemáte šanci přemýšlet o svém těle, můžete přemýšlet pouze o tom, co je obsaženo ve vaší mysli, takže opravdu – mysl je více vzdálené, více navenek než samotná hmota. To znamená, že teprve tehdy, až se vytvoří největší protiklad – být ve středu, být u Tvůrce a být maximálně mimo Tvůrce, což je mysl, vzniká silná přitažlivost, která se snaží to, co bylo nejvíce vymrštěno do největší vzdálenosti od svého Tvůrce, to přitáhnout zpět ke Tvůrci. Takže si zapamatujte, že emoce je síla, která nám zajišťuje, že to, co bylo od Tvůrce vymrštěno do největší vzdálenosti, aby to neutíkalo čím dál od Tvůrce, ale aby to bylo vráceno zpět k Tvůrci, to je duchovní význam emocí.

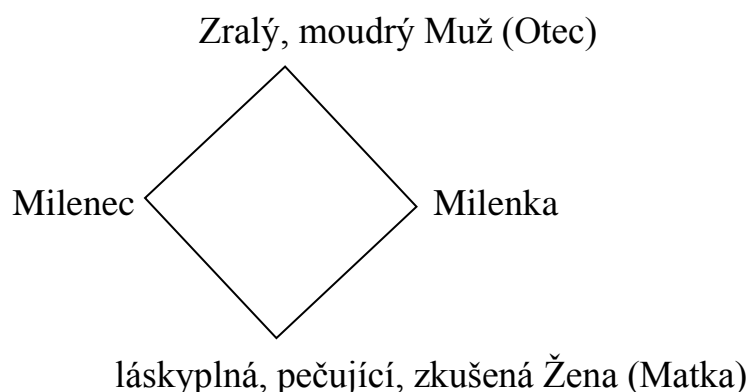
Zapamatujte si, jak to vzniklo. Říkal jsem, že Individualita znamená – být ve středu, vnější svět vznikl, když převažovala Moudrost, čili převaha Moudrosti, mysl vznikla, když byla převaha Vůle a emoce jsou převaha Lásky:

Mužství		Ženství ve stvoření
převaha Moudrosti	vnějšek	převaha Lásky emoce
Individualita	nitro	mysl (převaha Vůle)

A tak, jako jsou v Tvůrci dva procesy (mužství a ženství), ve stvoření jsou dva stavy: mužství a ženství. A nyní se dostáváme k podstatě milenecké lásky. Nedivte se, když ženy jsou na povrch emotivnější a že muži jsou chytřejší na povrch, protože to je stav bytí, který nemůže být jiný, protože to přímo pramení ze Stvořitele. V ženství by měla být navenek vždy převaha Lásky, v mužství

převaha Moudrosti a zde je zásadní věc: To jejich vnitřní založení. Niternost muže je taková, že v nitru muže je to nejniternější, kdežto v ženě je to nejzevnější a to je důležité. To vám říká, že přirozenost muže je taková, že v nitru neustále touží být ve středu – u Ducha (Boha), kdežto přirozenost ženy je taková, že v nitru touží být ve stvoření. To vám také vysvětluje, proč systémy, které dnes ve světě existují, kde je náboženství jako státní politika, jsou ženy jakoby drženy pod pokličkou. Kdežto systémy, kde ženství se zrovnováží s mužstvím jako emancipace, tam začne čím dál více převažovat stvoření (hmota). Přemýšlením nad těmito skutečnostmi pochopíte, že opravdu mužství a ženství má své specifické funkce a kvality, musí se to respektovat, a jen tímto uvědoměním si těchto kvalit můžete využít k tomu, jak se máte vzájemně podporovat. Využít svoje výhody ve prospěch toho druhého.

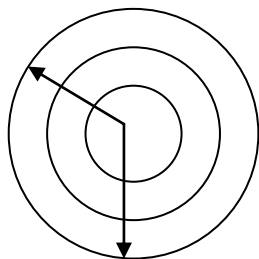
Na počátku, když vznikl svět a stvoření, když jsme si to kreslili, byl proces mužství a proces ženství v naprosté harmonii. Čtverec vám zde dává také čtyři důležité archetypy:

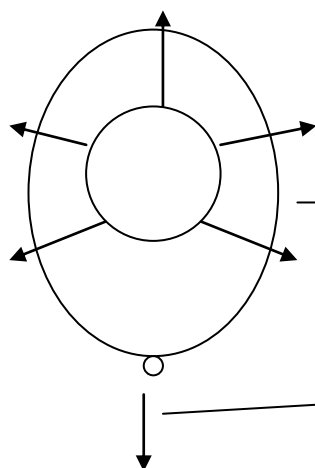
Zde zjistíte, že v celém stvoření existují pouze čtyři životní role nebo-li funkce: Být ve středu = Milenec, být ve vnějšku, kde je převaha Moudrost = zralý, moudrý muž (Otec), být (převaha Vůle nebo-li mysl) = milenka, převaha emocí = láskyplná, pečující, zkušená žena (Matka) a v celém vesmíru není víc funkcí. Milenec, Milenka, Otec, Matka; to jsou čtyři podoby, ve kterých vystupuje sám Stvořitel a proto všichni psychologové včetně C.G.Junga zjistili, že v každém mužském nebo ženském nitru je animus, anima, archetyp moudrého muže atd. Milenec je přímo Tvůrce v nás, zralý muž je archetyp moudrého muže, otce, mysl (převaha Vůle) je milenka a převaha emocí je zralá žena – matka, více funkcí není.

Důležitá je jedna věc: Na počátku tvorby a během určitého období tvorby mužství a ženství byly ve Stvořiteli stejně intenzivní. Proto všechny bytosti a stavy Bytí, které vznikaly v těchto podmínkách, měly mužství a ženství v rovnováze, proto byly bezpohlavní, to byly první bytosti, které vznikaly.

Postupem doby, když máme tento centrální Bod, ve kterém je zárodek života, tak vlastně tato energie, která pramení z tohoto centrálního bodu, vystupuje skrze Bod ven ze Stvořitele a tvoří stvoření:

A těch bodů na povrchu (rodidel na povrchu Stvořitele) bylo mnoho. Ale jeden ten bod na povrchu, skrze kterého vycházelo nejvíce obsahů ze Stvořitele, se mu přestalo líbit jeho postavení, nechtělo se mu líbit, že on je jenom okrajový bod, nechtěl se spokojit jen s tím, že měl plodit vesmír, a chtěl se vzdálit od toho centrálního bodu. Což bylo učiněno a došlo k tomu, že tato původní vyvážená struktura se změnila na takovouto strukturu:

v tomto směru bylo pořád mužství a ženství v harmonii.

v tomto směru začalo dominovat ženství

To znamená, že když uprostřed Stvořitele je Lásky a ta je vždycky dokonalá, tak ona zůstává kruhovitá, ale Vůle a Moudrost se protáhly, protože ten jeden okrajový bod se oddálil (to je příběh o odpadnutí Lucifera) a změnil strukturu Stvořitele. To znamená, že to původní mužství a ženství bylo narušeno a ty centrální energie, které vycházely všemi směry najednou, byly v určitém směru vytvářeny stejně – mužstvím a ženstvím, ale v určitém směru začalo dominovat mužství nad ženstvím, a v určitém směru, protože oblast Vůle byla čím dál větší, začalo dominovat ženství nad mužstvím. Výsledkem byly stavy Bytí, kdy to bylo v nerovnováze a výsledným produktem bylo fyzické pohlaví. To znamená, že podle toho, když mám fyzické tělo, tak je jasné, že ve mně

převažuje stav mužství. Když mám fyzické tělo ženského pohlaví, bude jasné, že ve mně převažuje ženství. Střed je srdce. A zde máte vysvětleno, že když se chce někdo vzdálit od středu, tak vznikají ženské prsa. Opravdu ženské prsa na lidském těle je symbol, že jeden tvůrčí Duch se nespokojil se svým postavením, které měl. Možná, že si někdo myslí, že je to fantazie, ale je to tak. Ale je dobře, že to udělal. Protože, kdyby ten jeden z těch duchů od Tvůrce neodpadl, tak bychom nikdy neměli možnost být muž a žena. Protože teprve odpadnutím tohoto ducha od Tvůrce vzniká možnost mít pohlaví, anebo ještě jinak: žít část života jako muž a část života jako žena, což je velice důležité. Ze záměrů Tvůrce to má dalekosáhlé dopady. Takže díky jednoho tvůrčího ducha, který měl na starosti samotnou tvorbu, protože to byla Vůle – plodící orgán Tvůrce, se původní struktura Stvořitele změnila a vznikly vlastně dvě pohlaví. A o co se jedná?

Účelem rozvoje člověka či jeho hlavní úkol na světě je pochopit tuto skutečnost, že jeden stav bytí ve mně převažuje a druhý mám slabší. Já musím začít v sobě aktivovat tu slabší složku. Čili jako muž musím v sobě aktivovat ženství, protože všechno je v nás a žena musí zaktivovat své mužství. Teprve až člověk toto dostane do rovnováhy, tak do něho „spadne“ Tvůrce. A to je celý figl. Muž si má uvědomit, že má rozvinutější mužství, ale má slabší ženství. Žena to má přesně naopak. Účelem této životní cesty je – tyto složky dostat do rovnováhy.

Ptal jsem se Boha: Proč jsi tedy nechal dopustit, když jsi původně ty složky v rovnováze v sobě měl? Proč to tam jeden tvůj duch tak protáhl a tím pádem vzniklo pohlaví a ne rovnováha? A On říkal: Nechal jsem to dopustit z jednoho důvodu: Aby právě vzniklo pohlaví, aby bytosti část svého života zažily jako muž a část jako žena, protože i dnes existují bytosti, a jsou vytvářeny bytosti, které to mají v rovnováze, andělé atd., oni to měli celou dobu v rovnováze, ale Bůh mi říkal: Tyto bytosti, které toto měly neustále vyvážené, nejsou schopny se naučit milenecké lásce, kdežto bytosti, které část života zažili jako muž či žena, se naučí milenecky milovat. Protože milenecká láska je nejintenzivnější forma lásky a Láska se stará, aby se dostala do té nejúčinnější, nejintenzivnější formy, a tato nejintenzivnější forma lásky je milenecká láska, to znamená, že ostatní forma lásky jsou jen variací na tuto ústřední lásku, která je milenecká, a nejsou už tak intenzivní.

Dotaz posluchačky: Takže smyslem života je poznat tu nejintenzivnější lásku?

J.P.: Kdo je Stvořitel?

Posluchačka: No, v tom se neshodnem...

J.P.: To nevadí, já říkám, co říkám...

Posluchačka: Jestliže já jsem Stvořitel, nebo mám v sobě Stvořitele, jste říkal, takže jsem vlastně Stvořitel, podle vás?

J.P.: No jasně, ale také je zde někdo, kdo toho Stvořitele nyní nezná. Vy můžete teoreticky vědět, že ten Stvořitel ve vás je, ale ten váš vnější člověk Ho musí poznat. Já vám nyní jenom popisuji nejrychlejší cestu a současně nejkrásnější

cestu – formou milenecké lásky, protože to je zájem samotného Stvořitele. To znamená, že milenecká láska je nejintenzivnější forma lásky, ostatní druhy lásky jsou už variace na tuto ústřední lásku a nejsou už tak intenzivní. I to dítě je důsledek toho, že jste toho muže potkala a že jste se do něho zamilovala. Takže to je důležité, dostat do rovnováhy tyto dvě složky v sobě. Proč to Tvůrce dopustil, aby vznikla rozdílnost pohlaví - aby se vytvořila možnost milenecky milovat, proto jsem zavěsil na internet:

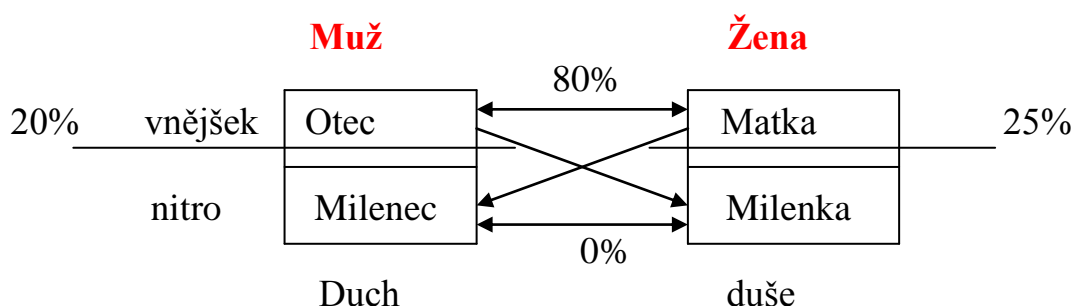
Kdysi jsem vám dal Mojžíšem desatero přikázání.

Později jsem vám dal Ježíšem dvě přikázání Lásky.

Ale dnes ti pravím, Já, Bůh, tvé vlastní pravé Já a to s konečnou platností pro celou věčnost:

Kdo Mne nebude milovat sladkou a blaženou mileneckou láskou jako svého nádherného, mocného, mladého ženicha, anebo jako překrásnou, něžnou, mladou nevěstu, ten se se Mnou nikdy nesetká a nikdy Mne nepozná.

Nyní vám ještě odhalím další takovou důležitou věc: V celém vesmíru je jedna, jediná živá Bytost. Tato jedna jediná živá Bytost plní čtyři funkce: Milenec, Otec, Milenka, Matka (zjednodušeně řečeno). A ještě tyto čtyři funkce zredukoval do dvou bytostí (muže a ženy):

Navenek je muž-otec, uvnitř je muž-milenec, navenek je žena-matka, uvnitř je žena-milenka. A skrze tyto dvě bytosti tato jediná živá Bytost uskutečňuje svoji podstatu. A nejvyšší forma je milenecká láska. Každý konkrétní muž je jenom buňkou tohoto kosmického muže a každá konkrétní žena je jenom buňkou této vesmírné ženy.

Zjistíme zajímavou věc: **Je jenom jediná síla přitažlivosti v celém vesmíru: Přitahování mezi mužem a ženou, jiná síla přitahování není.** Problém je ale v jedné věci: To, co je vědomé, je zjevnější, viditelnější a proto nás to nutí pořád tomu věnovat pozornost. To, co je uvnitř, jakoby bylo v pozadí, tak tomu nevěnujeme pozornost, tak to upadá, upadá, až to zmizne a je to v nevědomí. Všimněte si, jak lidé mají tři úrovně vnímání sil přitažlivosti mezi mužem a ženou.

Nejsilnější úroveň je mezi vědomou složkou muže a vědomou složkou ženy. To je tak 80%. To znamená, že většina lidí opravdu funguje tak, že žena si říká:

On mi dá děti, postará se materiální věci, a muž si říká, že mu dá žena emoční jistotu. Tak se lidé dneska vnímají. Ale vědomí muže také částečně vnímá nitro ženy. Ale to už je méně, asi tak 20%. Muži cítí, že ženy jsou takové jemnější, cítí z nich nějakou krásu atd., tu milenku tam trošku cítí. Stejně tak ženy, asi tak z 25% (možná jsou trošku citlivější) vnímají toho milence, který je uvnitř muže, ale zde zjistíte jednu věc: Na rovině milenec – milenka je 0%, protože když nevnímám svoje nitro, tak už nemůžu vnímat svým nitrem nitro někoho jiného. Milenecká láska je ve světě naprosto neznámý cit. Takto se nikdo nevnímá.

Účelem milenecké lásky je, aby každý člověk dostal do rovnováhy svého Ducha se svojí duší. Ženy mají aktivnější duši, méně aktivního Ducha, muži to mají naopak. Muž musí aktivovat svoji milenku (duši), žena musí aktivovat v sobě především svého Ducha (milence). Každý člověk má jak Ducha, tak duši. Duch je tvůrčí Zdroj, duše je naše mysl, ve které se Duch (Bůh) může zrcadlit. To nejsou prázdná slova. Duch ve vás existuje asi ve formě 18-20-ti letého mladíka ze zlatého světla a nepochopitelné Lásky+Moci, kdežto duše ve vás existuje ve formě 16-17-ti leté dívky, nebesky krásné, pokorné a něžné a přitom starší než čas a přitom je neskutečně mladá. Takže muži musí neustále se snažit aktivovat pocit milenecké lásky k této dívence, která je přímo v jejich nitru, kdežto ženy musí v sobě aktivovat pocit milenecké lásky k tomuto zářivému mladíku ze zlatého světla (ke Kristu). Když to takto začnu trénovat, tak ta Bytost (protože když tu Lásku za chvíli v sobě ucítíte) vám dá opravdu najevo, že tam je. To není fikce, imaginace. To je normální reálně existující Bytost, která čeká na vaši Lásku, ale ne na kamarádkou, ne na mateřskou, ale na mileneckou, něžnou, jemnou, blaženou lásku. Když to začnete takto dělat, tak samozřejmě, až se to dostatečně vyvine, tak najednou bum a zažijete okamžik, kdy budete vědět, že jste se setkali s Bytostí, a vy budete vědět, kdo to je. S neotřesitelnou jistotou budete vědět, že do vás vstoupil Bůh, že jste se setkali ve svém nitru s Bohem. Je mi jasné, že když to budu říkat nějakým materialistům, kteří jsou hodně soustředěni na zevní aspekt svých životů, že jim to bude připadat jako báhorka, ale proto celá ta příprava je naprosto logická a pravdivá, protože to nemůže být ani jinak.

A nyní k praxi: Je to jednoduché.

Věřte, že tyto dvě bytosti existují. Jsou v každém z nás. Ale musíme rozvíjet v první řadě tu, kterou máme méně rozvinutou. Muž musí rozvíjet svoji duši a žena svého Ducha. Musíme být schopni ve svém nitru (srdce) aktivovat milenecký cit a prožívat jej k této vnitřní Bytosti. A můžete to dělat ještě jinak, samozřejmě, že toto se dělá během celého dne, je to velice příjemné a velice rychle vedoucí k Tvůrci a život je nádherný. Až se začnete s touto vnitřní Bytostí kontaktovat, tak potom pochopíte ten figl. Tato Bytost, tento Milenec, tato Milenka, oni chtějí být poznáni. Pro ně to velmi důležité, aby je ten vnější člověk poznal. A když (mluvíme nyní o muži) najednou potkám nějakou dívku, která vyzařuje kvality, které jsou velice příbuzné této vnitřní milence, ve mně

dojde k bouřlivé reakci. Ta Bytost mi dává najevo: Já jsem tady, cítíš to? A to chci, abys cítil ke Mně! Jenže lidé to neví a člověk, když začne zažívat tu bouřlivou reakci, tak to začne projektovat na to tělo, které stojí před ním. Buď to bude jednorázová reakce, nebo to může být třeba i manželství, ale vnitřní Bytost vlastně nedosáhla svého cíle, proč to zinscenovala, proč to vyvolala, tak se stáhne do pozadí, pak ten vztah většinou uvadá a uvadá, láska zmizne, vzniká stereotyp a zvyk. Ale tato Milenka (tento Milenec) nikdy nepřestane, aby byl nalezen. On vždycky ve vašem životě najde nějaký prostředek, aby se znovu ozval. A pak zase někdy to vzplane, třeba prostřednictvím jiné ženy, která připomíná tuto kvalitu a tak to půjde do nekonečna, zamilování, odmilování, až jednou člověk pochopí, vždyť jsem potkal v životě tolik různých žen, tolik podob, tolik povah, ale ten pocit milenecké lásky byl jeden a tentýž. takže to je něco ve mně, je to Bytost ve mně a ta Bytost čeká na to, až Ji začnu milovat touto Láskou. Až tuto Bytost naleznu, a začnu rozvíjet tuto Lásku, začnu si dávat do rovnováhy ty dvě složky, tak je jen otázka času, kdy do mně „spadne“ Ten Jeden, který v těchto dvou složkách vystupuje. To jsou dvě složky jedné Bytosti.

Meditace:

Když budete někdy v klidu, rozjímejte nad tímto. Zklidněte se, zaměřte se do nitra a upřímně od srdce si položte otázku: Chci být zamilovaný do ženy? Chci být zamilovaná do muže? Ne nějak pro parádu, či z nějakých praktických ohledů, ale upřímně, chci cítit mileneckou lásku? Pokud nejste natvrdlí, a upřímně si tuto otázku položíte, zjistíte, že najednou ve vás jako první začne vystupovat touha po milenecké lásce, touha být zamilován. A když na to zaměříte pozornost, touha roste a roste a nabývá na intenzitě a jak tak nabývá na intenzitě, najednou zjistíte, že vytahuje z černoty vašeho nevědomí ještě jiný pocit, takové slabé světýlko a vy si řeknete: Co to je za světélko, tak se na ten pocit zaměříte a zjistíte, ne že toužím být zamilován, já už jsem zamilovaný. A vždycky jsem byl zamilovaný a budu vždycky zamilovaný. Tento prožitek milenecké lásky byl ve mně vždy přítomen. Vy pak budete cítit euforii milenecké lásky a řeknete si: Kdo je zamilovaný a do koho? Duch ve vás miluje svoji duši, tento mladík miluje tuto vnitřní dívku, a že tato dívka miluje toho mladíka ve vás. Duch se miluje s duší. A to je opravdové manželství, kterého má člověk dosáhnout. Fyzický člověk je jenom dítětem mého Ducha a mé duše. Já to mám vyzkoušené, funguje to.

Tak jak ta duše pracuje, když člověk potká něj. vnější objekt, který mu připomíná tu její kvalitu, tak se začne bouřlivě hýbat, kopat, zde jsem a člověk neví, co probíhá, tak to vždycky projektuje na toho vnějšího partnera a myslí si, že to je dáno tím, ale ne, je to dáno Duchem a duší. To je v psychologii běžná věc, říká se tomu projekce.

Metoda zpětné projekce:

A proto jsem také vymyslel tzv. metodu zpětné projekce, nebo-li dobíjení baterek. Přesně využijete ten princip, jak ho využívat máte. Chod'te po městě s otevřenýma očima, muž ať se dívá po hezkých ženách, snaží se, ať ta žena (dívka) v něm vyvolá euforii milenecké lásky, žena to samé, když se bude dívat na muže, a když ta milenecká láska začne narůstat, všimněte si jedné věci. Ve vás se hned probudí ten stereotyp, ten zažitý zvyk, že ten cit chcete cítit k té holce, která je tak pěkná. Ne. V samotném začátku to utněte, ale řekněte si: Ne. tato dívka či toto tělo mi jenom připomenulo, co cítím k té dívce ve mně. A to samé žena: Musí si uvědomit, že ten muž jí jenom připomenul, aby si vzpomněla, co cítí k tomu muži ve mně. A vy můžete i pomocí těch vnějších prostředků svět využívat pro své cíle.

Já, když jsem to zažíval, tak vám to popíšu, jak jsem to napsal ve své knize: Zpětná projekce aneb jak dobíjet baterky:

„Když vidím nádhernou dívku nebo ženu, vznikne ve mně touha po partnerské lásce s ní. Nebraňte se tomuto pocitu, ale snažte se do něho ještě více vcítit a tím ho zesílíte. Když bude tento pocit dostatečně silný, tak pozorujte a zjistíte, že nezažíváte pouze touhu po partnerské lásce s touto nádhernou dívkou či ženou, ale ke svému obrovskému překvapení zjistíte, že už prožíváte blažený pocit partnerské milenecké lásky. A teď nastane zásadní okamžik. Kromě pocitu touhy po partnerské milenecké lásce, který se změnil v naprosto jasný pocit, že už zažíváte mileneckou lásku, se objeví pocit, naprosto reálná síla, která vás začne nutit, abyste tento pocit milenecké lásky spojovali a věnovali přímo fyzickému tělu této nádherné dívky nebo ženy. Když zjistíte, že tento pocit, který vás doprovázel celý váš dosavadní život, vstoupil do vašeho vědomí, musíte ho s naprostou rezolutností odmítnout. Tedy odmítnout ten pocit, že chcete mileneckou lásku spojovat s tělem. A to tak, že začnete tento blažený pocit milenecké lásky vnímat, že nepramení z této fyzické ženy, ale z ženy, která sídlí přímo ve vašem nitru, tedy z vaší duše. Tento silný prožitek milenecké lásky vznikl pouze proto, že skrze tuto konkrétní fyzickou ženu vyzařuje nějaká kvalita, nějaká krása, která vám připomíná krásu vaší vlastní vnitřní ženy. Musíte s naprostou jistotou uvěřit, že tato krása, která vyzařuje skrze tuto fyzickou ženu a která ve vás vyvolává blažený pocit milenecké lásky, je jenom nepatrný zlomeček obrovské lásky, kterou odjakživa cítíte ke své vnitřní ženě, ke své duši. Musíte se plně vcítit do tohoto pocitu milenecké lásky, nesmíte se vůbec bránit a když naroste do velké intenzity, musíte ho naprosto vědomě obrátit a zaměřit na svou vnitřní ženu, duši. Musíte začít cítit, jak hlubokou mileneckou láskou milujete svou vnitřní ženu. Vyhledávejte, nebraňte se styku s krásnými dívkami a ženami. Vyhledávejte jakoukoliv příležitost, aby ve vás vznikl pocit milenecké lásky, ale nesmíte ho nikdy vztahovat k fyzickému tělu těchto konkrétních žen, ale musíte naprosto ostře zaměřit svoji pozornost na vlastní vnitřní ženu, na svou duši. Když tento mechanismus začnete ve svém

životě pravidelně uplatňovat, objevíte tajemství, které vás ve zbožné úctě srazí na kolena. Objevíte tuto nevyslovitelnou božskou zdrcující skutečnost: Každá fyzická žena slouží pouze jako nástroj, skrze který vyzařuje určitá specifická krása, která vám připomíná, že tato určitá krása je obsažena ve vaší vnitřní ženě, ve vaší vlastní duši. Zjistíte, že všechny ženy světa dohromady ve svém celku představují jednu jedinou ženu, která sídlí ve vašem nitru, ve vaší vlastní ženě. Zjistíte, že každá jednotlivá tělesná žena představuje pouze jednu buňku vaší vnitřní ženy, v tu chvíli začnete milovat všechny ženy světa, protože budete vědět, že všechny ženy světa ve svém celku představují a vyobrazují pouze jednu jedinou ženu a to ženu, která sídlí přímo ve vašem nitru, vaší vlastní duši. Už nebudete milovat jednu konkrétní ženu, ale začnete milovat vroucím citem ženství. Tehdy zažijete vysvobození z bídy tohoto pozemského světa. Protože budete vědět, že už každou vteřinu svého bytí budete zažívat obrovskou mileneckou lásku, kterou už vám nikdo nemůže vzít, budete vnímat, že v každé ženě je úžasná krása a láska, budete vnímat, že každá žena je součástí vaší vnitřní ženy. Už se nespokojíte s láskou k jedné ženě, budete milovat pouze jednu, jedinou vesmírnou ženu, protože budete vědět, že jedna konkrétní žena je pouze buňkou těla této vesmírné ženy, budete vnímat, že tato univerzální kosmická žena sídlí přímo ve vašem nitru a že tato kosmická žena je přímo vaše vlastní duše. Po tomto zjištění každý den, každé setkání s novou pozemskou ženou bude prohlubovat a zintenzivňovat vaši mileneckou lásku k této jediné a skutečné vaší ženě, vaší duši. A všechny ženy světa to začnou vnímat. Každá žena, se kterou se setkáte, bude okamžitě v extázi z milenecké lásky, která naplní její srdce. A vy tomuto budete dobře rozumět, vůbec se nebudete bránit této její lásce k vám, ale bude pro vás těžké jí vysvětlit, co se s ní děje. Bude pro vás těžké jí vysvětlit, že vyobrazujete jejího pravého muže, který sídlí v jejím nitru, jejího Ducha, jejího Boha. Tehdy s úžasem zjistíte, že objevení milenecké lásky k této univerzální ženě jste současně objevili Boha, zjistíte, že milenecká láska je jediný opravdový prostředek ke štěstí, blaženosti, k jedné jediné veliké extázi, zjistíte, že tato trvalá přítomnost obrovské milenecké lásky vám dává neotřesitelnou jistotu, sebevědomí a sebedůvěru a všichni lidé to z vás ucítí. Budete vědět, že milenecká láska je jediná podstatná věc v celém vesmíru. Když máte ji, máte úplně všechno. A už nikdy ve svém životě nebudete od nikoho nic potřebovat, pouze zažívat mileneckou lásku. Budete vědět, že tato vaše opravdová žena je větší než celý vesmír, že je starší než věčnost, že všemu rozumí, že každého chápe, že každému odpouští, že s každým hluboce soucítí, že každého miluje, že se o každého stará a pečuje a přesto je to pokorná, něžná, nebesky krásná 16-ti letá dívka. Budete vědět, že celou věčnost jste něco hledali a že to, co jste hledali, byla Ona. Budete už zažívat, že očima každé pozemské ženy se na vás dívá Ona. Tehdy pronikne vaše srdce šíp zdrcující milenecké lásky, který málem rozmetá na kousky vaše tělo a vy v posvátné hrůze sepnete dlaně a kleknete na kolena a začnete s vroucností a současně neskonale šťastni ronit ze svých očí brilianty.“

Nemůžeme se dostat k milenecké lásce, pokud nepochopíme samotného Stvořitele, proto ta počáteční průprava a vysvětlení.

Důležité je uvěřit, že máme Milence a milenku, že to je náš tvůrčí Duch a naše duše, a že my, pozemšťané to nemáme v rovnováze a musíme to dát do rovnováhy. Muž musí rozvíjet mileneckou lásku k této dívence, která je uvnitř něho a žena musí rozvíjet svoji lásku k tomuto mladíkovi, který je v ní. A jsou to reálně existující bytosti.

Někdo se potom může ptát, co potom ten konkrétní partner, že. Ale o to se nestarejte, protože ten vnitřní Partner si vás už povede sám a začne sám vám ukazovat i v tom vnějším vztahu. Ale každopádně rozvinutí toho vnitřního Partnera bude určitě přínos pro kvalitnější partnerský vztah i v tom reálném světě.